

۹۹

شیرین و فدرهاد

به گوردی

۱ - نشرده ده‌انگی گیتی تازه

۱۹۴۶

چاپخانه‌ی معارف - بغداد

20 SB 217, Kapsel (14)

15/2020/03116

شیرن و فدرهاد

مؤلفی نه زاندر اووه

یه کهم کسی که داستانی شیرن و
 فدرهادی هیناوه ته نویسنه وه ، بو یژی
 مه زن نظامی گه نجیه بی بووه ، بهلام له بهر
 نه وه که نیوانی نظامی و سه رهوردی شیرن و
 فدرهاد که نریک ههوت سه ده بهک ره شی و
 دا پوشر او بی و تاریکی به سه ردارا راوه ،
 وه نه و دیریکه هیچ تو مار نه کراوه ، بی
 گومان نه و سه ره بورد دیریکه پر رخه
 ره نگی داستان و چیروکی وه رگرتوته
 خوی ، هه رچه ند له زمانانیش دا له بیر نه
 کراوه . بهلام ره ننگ و چهن و چونی
 گوردراوه ، توشی هه لگیرو وه رگیرو
 کهم و کورتی بووه . ماموه سستی مه زن
 نظامی به هه موو هونه رو وردینی خوی وه ،
 خه ریک بووه ، سه ره هه ودای آلوزو
 پچر پچری نه و گلوله یه هه لکا و بیگه یه
 نیته وه یه کتر ، ناچار بووه له هه رلایسکه وه
 سه ره پچراویک گریدانه وه تا بتوانی
 ره شته ی نه م داستانه پیکه وه نیت له وه شدا

گه لیک کهم و کورتی نو اندراوه .
 نه و تاقه که فدرهاد که ندویه « تاق -
 کرای » بووه نهک تاقی بیستون فدرهاد له
 نه میرزاده کان و ولاتی کرماشان بووه ، نهک
 خه لکی « چین » شاپور هاو قوتابی و
 ده سته براییکی ده وره ی منسدالی فدرهاد
 بووه . هه ر دوک پیکه وه گه وره بوون .
 بهلام چونکه له و ده مه دا نه خش و نیگارو
 په بیکه دروست کردن چینیه کان ده یان
 کرد ، بویه به فدرهاد و و تراوه فدرهادی
 چینی که وه سستایمکی پر هونه ری به بیکه
 تراش بووه ، هیچ دور نیه که تاق کرای و
 تاق بستان دستکاری فدرهاد بوو بی .
 بویه فدرهاد به وه وه ناوبانگی گرده ، زور
 نریکه که له شهوقی شیرین دهستی دایته
 نه و کاره سه خته و به پایانی گه یانندی .
 داستانی شیرن و فدرهاد له نیو کورده
 کاندای زور باوی هه به و هه موو کوردیک
 سه ره بوردی که ی شیرن و فدرهادو پیره زنی

فهرهاد كوژده زانی ، وه پتر به هوی
هه لبهستی بو یژه گانه وه باوی وه رگرتو وه که
به کوردی کردویانه نه شیعر .

بهلام داخی گرانم هه رچه ند نه قهلام
داوه نه توانیوه نامه بیکی ریک و پیک و
ته او وه دهست خه م که له چاپی ده م . چه ند
سال بهو آره زوه وه بوم . تاله سالانی
جه نگی پیشودا نسخه بیکم دهست کهوت
که ملا فیض اللهی کوردی موگری خه لکی
گوندی باخوچه مدرسی مدرسه ی
ته حمدیه له حلب سالانی ۱۹۰۹ له هه ورامان
نوسیویه وه ، بهلام پیشه که ی تیدانه بو تا
گه رانه وه ی شیرن له بیستونه وه له دوامینه
که شی دا نا ته او بو . سالی ۱۹۳۴ له سلیمانی
نسخه به کی دیکم دهست کهوت ته ویش له
نیوه دا نیوه چل بوو سالی ۱۹۴۳ له بهغدا
له لایهن ملا محسن هه ورامیه وه نسخه بیکم
دوزیه وه که له لایهن محمد امین کوری محمد
کوری خدر ناو بو توفیق کوری رضا
ته فندی نوسر ابو وه . ته ویش له که لیک
لا بهره کانیدا که م و کورتی تیدابو . له
لایهن ملا مصطفی ناوه وه نسخه به کی دیکم
دهست کهوت بهو چوار نسخه نوسراوانه ی
شیریوه بی سه رو بهره ، سه رو بن کراوانه ته م

نسخه به م خسته سه ریه ک بهلام مؤلیف و
سانی دانان و مایه ی نوسینه وه ی له من
نادیار وونه ، نه م توانی لهو با به ته وه ره شته یک
دهست خه م . ته وه ده خه مه پیش خوینده
وار خوشه ویسته کان که مهربانی بقه رمون .
له مه پیش نامه وه هه لبهست و داستان و
چیرو که دیریکیه کان پتریان به م شیوه به
بیژراوه که ته م شیرین و فه رها ده ی پی
نوسراونه وه من له وانه ۲۲ بهرگک نامه م
دیون که هه موویان به م زما نه و مؤلیفیشیان
نادیاره . وه له کی وه بو کی ، وه که ی نوسراو
نه وه له گومان دان هه ر وه کوو : داستانی
جهان گیر ، برزو فه لامه رز ، زالنون و
روسته م ، سه قلاب و روسته م ، روسته م و
زه رده هه ننگک . بهوری به یان و روسته م ،
دیوی سپید و روسته م . زوراب و رو
سته م ، مه نیجه و بیژهن ، حه ره سی جهوت
سه ر ، شه رحی درخت ، وه رقه و گول
شاد ، خوره م و زیبا ، نارام و گولندام ،
ههوت له شکر ، شیخ سه نعمانی ، شاحسین
« نامه واقعه ی کهربلا » ، محمد حنیفه ،
جه نگی خه بیهر ، شه مایلی نه بهوی ،
خورشیدی خاوه ر ، ده ولت نامه .
جگه له : ده ولت نامه « که به راستی

کوماسی . بهلام کام کتیب هی کامیانن
وه له چی سالیگدا ووتویانه و بوکی یاز
نوسیوه ته وه له ایجه آشکرا نه بووه و نه مان
زانیه ههرواش شیرین و فههاد که
همه یه ، نازانین مؤلیفی کی یه له زیر ناوی
شیرین و فههاد دا ووتمان (مؤلیفی
نه زاندراره) .

حوزنی مو کریان

زانیه تالیفی مهلا خدری روواری یه ،
هوانی دیکه هیچ کامیان بوم آشکرانه
بووه که کی دای ناو نو بوکی نوسراونه وه .
بهلام به گهرمه هم زانایانه ی بوژی
به ناوبانگک بو هه و کتیبانه له زارو زماناندا
باس ده کرین — نه که له کتیبه کاندای : مصطفی
به گی بی سارانی ، ایل به گی ، مهلا شه فیع
پاوه بی ، مهلا خدری روواری . و بوژی

شیرن و فہرہاد

آخمان پہی و پردہی روزگار ان داد
پہی بی شہرتی شون شہریاران داد
ویمان نہدیمان وهرینان و اچان .
فہرہاد چیشہش کرد دایم چہنی سہنگک

روزگار ان داد روزگار ان داد
پہی کہچی دہولت کہ فتهکاران داد
ہہرچی و پردہن مہ بو بو اچان
ہہر کہس نہشنہفتہن گوش بدو و ہرہنگک

ہان دانی فہرہاد بو بہرد تراشی

لطف کہرم کرد پرسا جہ فہرہاد
جہ سہنگک تراشان باش باشانی
فہرہاد سہنگک ناشی تہ عجار زہرورہن
ندامان کو آبی پیددا کہر
باغی بنیاد کہین جہی دہشت و دہردا
جہ تہخت « و ہشہن » خوش نوماتہربو
بوو رہوانان بہ بان بیستونہوہ
حاشیہی دہورہش زمروت نیشان کہین

روژی جقہی لال خہسرہ و مہشندباد
ماچان تو سہرعیل سہنگک تراشانی
تہر خاتر ایمہ جہلات مہعزورہن
بو رہنجی چہنی بیسہ توون کو بہر
بہلان بابیوی جوابی جہ سہردا
سہختیہش ہزار ، سوش زیاد تہربو
شہنیشین و ہ بان چہل ستونہوہ
روی شہنوشینہش نہ کرماشان کہین

په نچره ش نه لای دانه پوشان کین
 دستهی چه پ به جای چه رهم سه را کین
 مه سنهد نمجمل سهخت ساده کین
 خاکتشان ز فهرش چه ناویز کین
 که للهی دو کهل کیشو له علی نه همهر کین
 هه ردهم لیش بدو سوب روی خورشید
 شهرتی مه دان بی نامهش به ک نام بو
 شیرین مه دوم بیت بهو نه فاقه وه
 چه نی چه ند هزار دیبای زهر نیگار

تیدا بنیشین خهلات به خشان کین
 هه یوان و سه یوان کیمخاو خارا کین
 سه ر نه نداز زه رباف زه آف داده کین
 حاشیهی ده ورهش نه تلهس دیز کین
 تیدا بنیشین عودو مه چه ر کین
 گیتی نومابو چون جام چه مشید
 فهرهاد هه ر وهختی کارهت ته مام بو
 بهو خواجه و که نیز تم نه راقه وه
 شیرین مه دوم بیت به حلال وه یار

په یمان فهرهاد و خه سره و

فهرهاد به نه دهب دست وهست ندانان
 خه سرو سه ر جه نو آما به گو فتار
 شاهان نه مرشان ممتازی عامه ن
 نه گهر نه وه چه رفه ناورو که مین
 شاواتهش به روح نوشیره وان که م
 خانوی آ گرم خراب کرده بو
 وه نامه ی دین که رت وه او ستا که م
 سه و که ندی سه ختم گورده ی آ گر بو
 وهختی کردینو منا خاتم
 قارون که ی چون من زور و زاتهش بی
 که ی به وینه ی من که للهش مه جوشا
 چه کوه بیه خشم چه گه نج بیه خشم

تاما وه گو فتار شیرین که لامان
 فهرهاد وات شاهم تاجی که مهر لال
 بلان چه رف کهن پاپیچی پامه ن
 سه و که ند وه یاد کین په ی خاطر جه مین
 به نه وج که لله ی نه وه ناره وان که م
 فهرش آ ته شه که دم به زور برده بو
 وه آینی جه م وه کیشی شاه که م
 نه گشت با به تی خارت جه م بو
 هفت پانه قارون چه ند زیاد تر م
 که ی به وینه ی من سخاواتهش بی
 که ی چون من که وای لالش مبه خشا
 جه به خشنده دا هیچ نه له خشم

آمر از دروست گردنی کوه گنی

به لادن سه ساسه‌ی سه ننگ تاشیم نیان
 پولای «سه وزه وار» و دستاش فوره ننگ بو
 نه برق بریقه‌ش نه نجوم رهم ککرو
 بهرق بریقه‌ش شه و چرای شهم بو
 موغاره به پا چون بهی بنیشه
 خهرمه‌ن خهرمه‌ن گفت پولای سه وزه وار
 چهند دم آوه رون لیش په یوستشان
 سیواو په‌ی فوره‌هادر نه زاری بین
 آوی تیشه‌ی دا به شه سرنی چه
 منیشو تفرق جوانی پرپیشه
 دهسته به ستن لیش یوا به نه نجابی

فوره‌هادر وات شاهه خارجه‌م پیان
 قولنگی مه بوم سهد من سه ننگ بو
 به گازی سهد گاز سه ننگ قه‌لم کورو
 پاک سافیه‌ش نه ساف شوشه‌ی جه‌لب بو
 ههر وهخت بگیروم شه و دار تیشه
 شا فوره‌ما اما وهستای نی سازکار
 پای کوره به گه‌چ مه حکم به ستشان
 وهستاهان نه فکر سوهان کاری بین
 فوره‌هادر نه دی دم دل مدی نادم
 ههر دم موآن مودای ای تیشه
 به سهد وهستاهان کرد شان تمام

چوینی فوره‌هادر بو بیستون

فوره‌هادر اونهرمه‌ند یه‌ت باوهر و هیاد
 ده‌ریای کهرمه‌ش آوه‌ره‌ن به جوش
 بانه‌سیب بو دین خود بو یارت
 شه‌وو رو بیرت سه ننگ تاشیت دارا
 قوله‌ی قاف جه‌ده‌ست من وه هه‌راسن
 کاری نیمه‌چل وه‌جا به‌مانو
 خه‌سره و کچ بازیش نیهن چه‌نی تو
 رو نیانه‌رای کوهی بیستون
 کوه ده‌ست کرد به‌شین واوه‌یلا هه‌ی رو
 آخر خزان‌ا سهر شه‌نجام یوش

شاپور (*) زه‌وق مه کد په‌ی کاری فوره‌هادر
 خه‌سره و لال پوش که‌وای لال نه‌دوش
 هه‌رتا متاوی پرده به کارت
 ههر رو هه‌وای شه‌و مه‌کهر مدارا
 فوره‌هادر وات شاپور اینه سه‌ساسن
 مترسوم به‌دکار نه‌روی نه‌شانو
 شاپور وات فوره‌هادر خارت جه‌م بو
 فوره‌هادر آه‌سهر کیشا نه‌ده‌رون
 ده‌سته‌ی قولنگی گرت شانا به‌روی کوه
 پیدا نه‌فهرمان تا فوره‌جه‌ی ویش

(*) شاپور ده‌سته‌بر اوهاو شاری فوره‌هاده . سهردار سپای خه‌سره و بوو .

چون شیرین بو سهردانی فهرهاد

عاجز بی جده دست شه ویدار شه و	نه شنه فتهش شیرین نازدار خه سره و
غم پیچهش مورد چون حلقه ی بینی	شوش و نه و جهوان شازاده ی چینی
قولله ی مایوز روو بیستون کرد وه یاد	تاقت پیش نه مانند بهی دوری فهرهاد
هر وه خعت ده مای شام نه قه سر شیرین	دهست مه گوزاشت شای زولف عه نه برین
پانا نه رکیف شه و دیز خه سره و	خاسه گهی خه ولام کنیز کرد نه خه و
رونیا نه رای بیابان و بهر	شه و دیز عه شق راه ، شیرین عهش نه ر
یاوا به پای کوه سه نگتاش فهرهاد	دانگی شه و ویردیا ، یاخو یاز یاد
جه به ند جهرگک کوه هاوار هه ی میو	دیشه ده ننگک یا هه ی یا هه ر هه ی میو
چه بران بی به زور باهو و قولنگهش	جله و به ند کرد گوش دا به ده ننگهش
سه ننگک آهر مورد پیابه ی وه قهست	گاه قولنگک مه شه ند نه روی مفار دهست
گررکو گرماوورد نه کاوه ی آگری	نه برق بریقه ی تیشه ی سهد منی
گاه چه بران نکار کرده ویش مه ماند	گاه موات یادوست گاه قولنگک مه شانند

بهرد وهران کهوتنی شه و دیز

زینت مه جلیسی شاهان بهتال کرد	به تقدیر چه رخ چواشه ی چه پ کرد
آما کفوت نهران شه و دیز بهر ویز	خشخاش نه برق تیشه ی آهین بیز
شیرین نه جاری زام حجرد یاوه	شه و دیز ران راست کرد به هه واوه
خاتر غه مگین بی سه ولی خه رامان	دیش که سخانهش نه پوست بهر آمان
شه و دیزت له ننگک کرد وه زور به نیجه	شیرین وات وهستا بختت نه وینورمه نیجه
چون بدهم جواب ای داواو باسهن	شیرین وات فهرهاد ایته چون خاسه ن
چون بدهم جواب لنگک پای شه و دیز	حرفی بو اچو خه سروی بهر ویز
بهی لنگی شه و دیز خاتر غه مگینه ن	فهرهاد ، دیا ، ده ننگک شیرینه ن
دو به نیجه وه قین ووناران وه ههم	گوناش مه دروشا - چون شه ماله ی شه م

فهرهاد وات شیرین قبیله گای دینم
 مهر فهرهاد پا کوی دمشان کوردن
 هیچ مه بهر وه ته نگگ لنگی پای شهودیز
 به نجات شه و کس ای خاره که فدن
 شیرین و شهودیز گرر وه دووشه وه
 زور مه دا وه پا ، پا مه نیا به سه نگگ
 دست بناوه دست دهم وه ناو دهم
 راز مه کرد چینی رفیق رای ویش

گوشادی خار روی سهر زه مینم
 بهی تور هولی لنگک پای شهودیز بردن
 مه رس نه باز خواس خه سره وی په روین
 مه بروت وه جای ویت ایمان شه و مه ندن
 چمان فرزه ندک کن وه با وو شه وه
 سه نگگ آهر مه برد فرسه نگگ به فرسه نگگ
 مکه ردن رازان وه رینسان به هم
 تایوان به و جای تاق مواشان پیش

دوچار بونی فهرهاد به کهرره

بهك چل نه فهری باجگیری خه سزه و
 اوشان راه داری شه و دهر به نده بی
 بهك « کهرره » می مه می شوم ، شومی به د چاره
 حکمی را داریش بیتهر مکه رد کار
 مدان نه خه و فهش ، بال نه شه ندن
 فهرهاد خه وف مه کرد ژ رادار بوورد
 « کهرره » هم تیز کو ، هم دز پیشه بی
 اما سهری را فهرهاد کرد به ته نگگ
 وات اینه کیه ن بهی دیر وه قته دا
 به قین نه شه نه فته ن نام و نیشانم
 فهرهاد وات « کهرره » باج گیری خه سره و
 اینه شیرین شای دیده مه ستان
 شیرین نه سهیر ته ماشا بیه ن
 بهك شیر چینی شهودیز کردن چه نگگ

را گیر راه بین هم روزو هم شه و
 عالم به خه رجهش هه راستنده بی
 ره شی سیا بهخت ، سیاستاره
 هه ر نه حووه بزه تا وه ایلام شار
 کاروانی ژ راه خه جل مه مندین
 شنوی پا ژنه فت رادار سهر حهد
 هم صاحب هونه بی نه ندیشه بی
 دست کرد به دعوا به مه عره گهی چه نگگ
 بی رای یسهاان ماوای سه خته دا
 به پای ویش آمان ، که فتن نه دایم
 مزانی بهی چیش مویرین بهی شه و
 آمابی وه سهیر سهر چه شهی بستان
 شهودیز نه سه حرا چه ریده بیه ن .
 نا هوی شه و شیره شهودیز کردن له نگگ

مبوبریمهش به دولت خانہ	خهریک مہندہ بی جہو بیابانہ
شیران جہ ناو دہشت تیغم منسالان	کہررہ وات فہرہاد و ہس کہر خیالان
ریزہی ایسقات بہ توتینا کہم	شہرت بو بہ ندت جہ ہم جیا کہم
تہ پلی بہد نامیش نہ عالم پا کہم	شیرین شہرمہندہی دولت شا کہم
بکروش وہ ہند بانوانی دہ ہہر	جہلقہی جہلقاویز بکیشوم وہ جہر

فہرہاد دہست بردقولنگک ، مودای مودارہنگک

شیرین چیش ماچی بوزم نہ دہنگک	شیرین وات فہرہاد اینہہ حالتی
پہی چی سہودای من نہ خہ یالتی	بہ توندو تیژی کار نہ مبومویہ سہر
بہ لہ فظ شیرین مار مہبو و ہدہر	ہہ تا متاوی مہربانی کرد
جی دیر وہختدا جان فشاری کرد	بزانیں کہررہ جہتہور مہنیشو
کہی بہرک بہرگک مہیدان مہپوشو	شیرین نہ کول فہرہاد پا آوردہوہ
گوشہی شاملشہی مہ کرہش کردہوہ	

ووتہو وہلامی شیرین و فہرہاد و کہررہ

پہی چنی چہ نیان بہ دہعوا جہنگی	واتہش نہی کہررہ شہازادہی زہنگی
نا بہلد بنیان را کم نا ووردن	بہ چہندی وہقتن تا سہی تو کردن
غہمی غہریبی جہ یادہم شی یہن	دیدہی من ہم شہو بالای توش دی یہن
ہہزار چوون منت سہرنگون کردن	کہررہ وات شیرین دہینہم بہ گہردن
کہم فامت دیدہن ریش خہندت یاوان	تہقسیر نوینہن نہ گیروم تاوان
کہی تو دلیلی وولات کیاستم	تو کہی راہ نہیای بہرا کہی راستم
دیدہم بہ فدای عززت بیان	راسہرم زایی کہ نرت بیان
جہلامان بہرشو تانہی توندو تال	شیرین وات کہررہ خور زہرین بال
فہرہاد غہریبن زوو دلگیرمبو	راستہن رادارای بہی دہستورہبو
دونیا دہمیکن دیمانہ دیمازن	شیرین وات کہررہ فہرہاد ناق سازن

توم به خشا به خال زولفان عه نبرین	کهره وات فهرهات رفیق شیرین
به سه دهقیقه تاقی بسازی	بهلان به شهرتی لیت مبوم رازی
جه جام رهوشه ن تر جه دل پسه نی	تاقی آماده کیم نیم تاقی چهنی
تاق آواز بدو چون ساز چل چه ننگ	ومختی جه اینه بیو سه دارو ده ننگ
بنیشین تیدا به یاری و خه نده	تامنو شیرین شای کلاو کهنده
خه یلی ره نجم برد نهو بان گشت	فهرهات وات کهره به دخوی به دسروشت

به گزیه کدا چونی فهرهات و کهره

واتهش به یدنت مهزار زه نگی	دهست برد بهی قولنگک مودای فهره نگی
نوماننا چون جام جیهان نومای جهم	تاقی کهند نه سه ننگ بی زیادو کم
شیرین نه سه ربان زانو داده بی	به سه دهقیقه تاق آماده بی
ههر وه کوو دورین جه دور دیار بی	سه د که نهو تاقه یاسی مغار بی
چهنی نه زده های شیرسام سه نگی	شکلی یه ک گورگی دورندهی جه نگی
گورگی دورندهی نه ز دیهای نهرقم	ههر دونه بهردار روشان کردوه هم
نه ز دهر جهلقه ی دم جه گورگ دیارن	شیر پهنجش نه فهرق نه ز دهر وه نارن
نه ز دهر جهلقه ی دم جه گورگ نادا	گورگ پهنجش نه پشت نه ز دهر وه یادا
به یان بو یه نان نه ماشا کاران	پهره ی نه ماشای راهو دیاران

قسه ی سارد ووتنی کهره له باره ی شیرین دا

شیرین سهروه بان زافوو داده بی	کهره نیگا کرد تاق آماده بی
بازیچه ی گهر دون کارهش بهی ره ننگ بن	وات شیرین نه سه د خارت نه ننگ بن
به نشین تیدا به یاری و مهزاق	قه دم ره نجان کر نه شریف بهروه تاق
داخو چون مبو الله و نه اعلام	دو شهش نهرد نا نه تاس تالم
دهست شیرین گرت برده تاقه وه	کهره بهو سلاح تم تراقه وه
ههستا هورنزا دزد قهستان کرد	دو سه دهقیقه نه ما بهین وه پرد

هەر دوو چینی ههم نشین نه زه مین   تاق شه م نه فروز بی نه شوق شیرین

بی نه ده بی و ده ست در بی کهره . تا نه دانی شیرین له فهرهاد

هانا هوریزا دز قه تلمان کرد	بشنوو رفیقان نه و کهره ی نامه رد
راهی بین به راه دز دانان به قه ست	یاران کهره ههر چیل که مهر به ست
رهوان بین به عزم ره هزه نان به قه ست	هوریزان نه جا ههر چیل که مهر به ست
بی سه بر و تا قه ت نهوانا و تاو بی	کهره جه و ده م دا مهر گهش تراو بی
رهوان کرد نه توی بیقه ی به قیه دوز	به نجش به وینه ی چلونسک نیم سوز
نیاجه توی ده م حوقه ی جهواهر	ده م وینه ی مغارسای سهر باهر
بزار کر جه گیان نه عنه کرد نیگار	نه وه نه د به د سرشت شیرین دا آزار
پیچا پیچش وارد چون پیچ ماران	شیرین جه و ده م دا جهی نه ور به ی یوان
خه سره و داد به ی تو خه سره وانی تو	شیرین وات هه ی داد هه ی بیداد هه ی رو
چینی سه و دای من نه خه یا اتن	شیرین وات فهرهاد به چون حال تن
کی لیموی یارت بگیرو نه ده م	فهرهاد ده ک عمرت شه مال کروش کم
به ناموس نیهن وی ته موی	عمرت نه مانو فهرهادی چینی
کی ته ماح لیموی زهره ره ننگ کهره	ده ک فهرهاد هونت کفن ره ننگ کهره

کوژرانی کهره به ده ستی فهرهاد

پشت ده ست ویش وه دندان مه کهند	فهرهاد چون شنهفت سائی خه جل ماند
به ی چیش ده ست بر دی نه روی به قه دوس	واتهش هه ی کهره ی به د خوی بی ناموس
نه و به قه به قه ی بانای بهر ویزن	خه یاپیت نییهن ره فتار خیزن
نه و پرون نه توی نه و به خه و جامه	شه مال جه و بونه خه و لیش حه رامه
نه و چه شمه خدر آویش نه و وردن	جه و ده م کوا تو به ریش ری بردن
عفریتی چون تو جه کوش آوردن	نه که سندهر زومات به ریش ته ی کردن
شیرین خه لاس کرد چی ناوو نه نگی	هه متهت بر دی به ی قول عفریت زه نگی

توو ناو توو نهش دا بهو قهلو زه دا	ياس بلق ره ننگ هزار گه زه دا
پارچه پارچه بی هر پارچه ی تاری	هر زهره مهلی برد وه دیاری
چونکه بهد سرشت نه مهك نه ناس بی	په ربی سزای سهخت نهو دهرده خاس بی
نهن کرد به سهوقات مهلو ماروموور	هر وه جا نهوه تاوه نفخ سوور

هه اگری تی فهرهاد شیرین و شهودیت به شانوه

فهرهاد وات شیرین نوخته خال بیگهرد	هر ته غنه داری دیدت چیشم کرد ؟
نه مجار هوریزه شهوگار نه مه نندن	پیش خانه شه بهق و خت هور که نندن
هوریزه وه پا تا برون مه کانویت	نهوا ره قیبان تانه بدن لیت
شیرین هوریزه بروم وه جای ویت	نهوا بهد کاران خه بهر داربو لیت
مه بادا به داز بهد خوای بهد بنیاد	بواچان شیرین چین وه لای فهرهاد
په بی تو سوکن شوخ دیده مهست	سی و سهر ژان وانه اخلاس گهت
شیرین و شهودیز کرد به شانوه	رونیا نه رای ده ولت خانه وه
شیرین نشت به قه سر ساکن بی نه ایش	شهو دیزهش کیشا برده جای ویش
دهست کوله گهی کشاوه بی ده ننگ	تاوا چان نهو کول شهودیز کردن له ننگ
فهرهاد هورکیلا یامنواره کرد	تانه شریف وه پای بیستون آورد
ماشالا نهو شهو هونهر تومانا	هه مان هر شهو بی سهد قولنگک شانسا

سهر گوره شته گیرانه وهی هاوری یانی که رره بو خه سره و

سو بخ چیل باجگیر رفیق که ررا	ما جه رای نهو شهو عه رز کرن و شا
خه سره و پیچش و ورد چون پیچ ماران	جه دل مه نالا چون دهرده داران
جهو دمدا و عده و فه صلی به هاربی	هه وای گهرم و سهر د قه سر آشکار بی
نهوسا جهو دم دا وه ختی به هاربی	واده ی سهران و شادی شاران بی
خیل خانه خانان زولفان عه نبه رین	هه زم که چ که ردن جه قه سر شیرین
قسمت به هه وای دل آورد شان	جه لای بیستون منزل کرد شان

چاره سازی خهسره بو کوژتنی فهرهاد

یه ک رو خهسره و جام مهستی مه نوشا
 روی شاه خهسره و باده مه کرد نوش
 لووا وهسه بران دست کاری کوکن
 نیگا کرد وه کار سهنگتاش فهرهاد
 کیلیاوه دهما وو وهقالو قیل
 وات یاران ووخ کفتن جهدهم
 چهنی سهنگک تاشی گرووم کردن
 وانهش هام سهرام کس نه گروم دست
 فهرهاد غهریبهن دلسوز نه دارو
 آر آرو جوقهی خاقان دیار مهیسا
 آر آرو تاجی فهغفور مهله رزا
 اینه چون مه بو یاران یاوران
 نه روا چوم فهرهاد زید آواره کن
 مه بو وه باعیس زولم و زه لالهت
 نه گهر شیرنهش بسپاروم به دست
 هه رکس چاره نی ای کاره کرو
 یه ک چنگک جه ته لای دست نه قشارویم
 جه خه زانه ویم پیش نه رزانی کم
 بهلی به شهرتی خاوون ته دیران
 هیچ کس نه تاوا بکهرون عهلاج

نه عش شیرین که لالهش مه جوشا
 نه شهوق شیرین که لالهش مه داجوش
 ژنانش بهرو شیرین نه رمه ن
 اقرار که ردهی ویش آوردهش وه یاد
 نشوست نه خا کوسه ته ر به زاریو زه لیل
 خهیلی جهی حه رفه خاتر نا جه مم
 شیرین شوخهش به گره و بردن
 تا من وه نه لاس ویم به کروم قهست
 شیوه نی گهرمهش با بکهین نه مرو
 آرو قیامت آشکار مهیسا
 ای سه حرا سه حرای مه حشر مه خیزا
 گشت بیان تدیر ای کاره گوران
 سه رتاپای نه نهش پاره پاره کن
 دورت جه پایه ی عدل و عدالت
 مه نوم به سه رزان عالم هه رچی ههست
 فهرهاد جی زیده آواره کرو
 هه م سه سه نگک ویش دانه ی زه روسیم
 نه و شه خسه به دوست گیانی گیانی کم
 نه قسیر ای کاره جه من نه گیران
 مات و حهیران مه ند خاوه ند تهخت و تاج

په بیدا بونی پیره ژن بو کوژتنی فهرهاد

پیره زالی بی نه وه نده سالان
 جارو کیش فهرش بتخانه ی گهوران

پیشی پانه شور ره ننگ وینه می مومون
 پیش پانه ووژ دیوی خوک خوو
 داپیره ی کوزاد قهرنتوس کار
 فتنه ی شهراشوب آوات وازوهی
 شهیتان جهمه کرهش ترس جیش سه نده
 دیش خهسره و نیشتن نه روی نهخت زهر
 به داغ خهسره ت کاکه مه خروشیا
 نواچان فقیر من نامرادم
 دودیم نه پا چهرخ ههفته م وردن
 زوبری شاهان عالم به تنگن
 نه دیرهش که روم من به نفسون ویم
 جهو بونه خاتر شاگر نهن مهلال
 شوخ شیرینهش به گرو بردن
 دل فتوای نین دنم مهشوم قهست
 کردی به خاتر شریفهش یوان
 بی شهرتن ، وهفای کم شهرتان دارو
 وهیتور کارمان فراوان دینهن
 خهیلی که سامان واسته سهر کردن
 شهرت بو من بهمه کر وهحیله بازی
 جی سهر زه مینه آوارهش که روم

عجوزه ی دهوران فهتنامه ی بی شون
 ری گری جادوو نفسون گهر بی شوو
 شوشوم روزتال دیوی دبرکار
 زال زه مانه ی که بو مه رز که ی
 دهزه ی شهر جهلای عزرایل وه نده
 آما ویشو وه ریزو وینه ی گورگ که رر
 شهوق لال نه روی باهوش مه روشیا
 زال پرسا نه اهل خهده مه ی خادم
 نهرو نه ماشانی خهسره م که ردن
 دوبا دماغش نه مام بی ره ننگن
 عاجزی خهسره و بواچان به ریم
 واتشان نه ی زال زمانه ناهاال
 چهنی سه ننگ تاشی گره وهش که ردن
 مایم شیرینهن مهده رو به دهست
 جهو بونه شیرین شای چه م سیاوان
 نه ر نمدو ماچان شرت وهفانه دارو
 زال ووت ایی کاره هیچ موشکل نینهن
 فره راگه مان بی کاره بردن
 نه ر هخست بدو خهسره و بی رازی
 بهک کاری وه سهر فه رهاد باوه روم

چاره پهزیری پیره زن بو کوژتنی فه رهاد

زال شان هور کرد به دهوان دهو
 عرض شان که رد چو گونه گی حال

چه ند کهس جه یاران نه دیم خهسره و
 بردن په ی خهسره و تاج و کهمه رلال

خه سره و وات هه ی زال زه مانه ی و رین
 شه رت بو نیاو داشت نه کیت به گوشم
 زه ر بدم و ه باد نه لال به سه ننگ
 « گه ی وانو » سانی فیکره ش برده وه
 وانه ش من فدای جو قه ی لالت بام
 نه رمبوت فهره اد زید آواره کم
 جارچی جاردده وه گشت حیوانات
 سه شه وانه و روز بی زیادو کم
 وه ختی من وانم زاوو ما کران
 نه وسا مزانوم چهنی کار ویم
 خه سره و نه لب کرد جار چیان به جه خت
 سه شه بانه و روز هر سوب تا ایوار
 جار چیان به تاو رونیان نه را
 نه مام مه خلوقات آگاه کردشان
 بهد خوی بهد کردار چه رخ نیل ره ننگ

نه گهر نوعه لاج اپی کاره کرین
 سه ر تا پات وه بهرگک زه رباف پوشم
 به و شرته فهره اد بووزنی چه ده ننگ
 گوشه ی شال ماشته ی مه کره ش کرده وه
 فدای بازو بهند به سته ی بالت بام
 مبو به ره نگی کاره ش چاره کم
 مواشی و اغنام جمیع احشامات
 وه له دو دایه ویش نوینان وه چه م
 والیدو وه له د ، وه والیده کران
 من مشم وه کوه هر چه میوپیم
 فهرما جار بدن به قه ده غه ی سه خت
 فرزه ند جه دایه به کران پیوار
 جار کیشان به تاو عیلی خیل شا
 هر که س گه لله ی ویش وه دوور بردشان
 سه ر نپاوه بان گلکوی سیا سه ننگ

چوینی پیره زال بو بیستون و شینی بو شیرین

سه شه وانه روز جی کاره ورد
 وات ره ها که ران هر که س پهی ویش
 به ران چهنی ویش وا وه یلا ساف کرد
 ویش نا سه لات مشی وه راوه
 مشیا به راوه هر موانه ش داد
 چه ند ساله ش چه زید مه سه که نه ش و یله ن
 اپی تاشه پهی خال شیرینه ش که ندن

پیره زال هه وای بیستونه ش کرد
 نه میتسه بیو بهرره و چهنی میش
 ده نگی وا وه یلا هزا نه و باده ش برد
 قامه ته ش خهم کرد چون گورگک کاوه
 په بی ره نه ره روی فهره اد چین داد
 چونکه سه ر چه شمه ی نه قباله ش لیلان
 وی ته ور که ره ره ش نه عه قروب به ندن

(*) پهی روژ چاشتی کارهش بو ته مام
 فهلهك نه رویهش چون شانه یه ریش
 فهلهك کارتو پر جه فاو جه ورن
 چه ند خال خاسانت نه خاك سپردن
 چه ند که مه ند گیسوو زولفان عه نه برین
 داغ بهی پشیوی فهرهاد کوه کهن

سه د داغم بهی مهرگ شیرین نه رهن
 هه ی داد هه ی بیداد هه رجه خوم یاران

تونید هه ر وه به ختی سیای من واران
 فهرهاد دی به کی آما به و دهر به نده دا
 میوی به راوه مواچی هه ی داد
 فهرهاد عه جه ب ماندجی زاروشینه
 به و دهر به نده سخت فهرهاد که نده دا
 په ی ره یج برده بی بی سوود فهرهاد
 بی تاجدرای سه سخت شین شیرینه

(*) له بابت شیرن و فهرهاد نامه وه که هه مه تا له ده ستاندا بلاوی ده که ینه وه له
 ژماره پیشوی هه م کوواره دا ناومان نابوو « مؤلفی نه زاندراره » روژی ۱۹-۱۰-۱۹۴۵
 له که وره ره وان یا کی زانیاریکی کورد نامه ییکمان وه رگرت که به راستی دانه ری شیرین و
 فهرهاد بو یژی به ناوبانگک خانای قوبادی به سالی ۱۱۵۰ هجری و تویه تی . هه وارو نویستی
 نامه که لیره دا ده خه ینه پیش چاو :

بو محرری ده نگگی گیتی تازه :

(هه م جاره له ده نگگی گیتی تازه دا سه ر کوزه شته ییکی شیرین و فهرهاد تان
 نووسیوو له گهل هه ندیک پر سیار له م بابه ته وه وا له جوابدا هه وه ی لی آ گاداریم به پی
 نویسنی دواپی به .

۱ - له تاریخی ۱۱۵۰ هجری یانی ۲۱۴ سال له مه و بهر له لایه تی سه رامه دی هه ده بو =

گوش دا بی به حرف زال پرفتور   مردنی شیرین ماوروش و همور
 واتش کھی وانو سیاتر نه شهو   یه چه شیوه نن نه خیل خسره و؟
 دهرهاد وات ههی زال دهنهت به گهردهن

جهسه رای شاوه هیچ کس نه مردن؟

مه خلوقات چوق چوق نه قانی پهریز

بهی کی مکران شیرین رهستا خیز

راست باچه پهریم دهنم نه گهردن

جهسه رای خسره و کس نه مردن

کھی که وانو به مکر مه کراواو نالا

خاک سه ننگ ریزه به سه رمه مالا

نه زمان لال بام شه و زاری و شینه   شیوه نی گهرم مهرگت شیرینه

وات شه و شه خسه تودا که مه یلهش بیت   دوستاخ که مه نند سیای بیلش بیت

بهی روز چاشتی کارهت ته مام بی   هم رفیق رای شای پهری سام بی

بهی شه و تهی گهردی رای چول ته رمه ن

بهی شه و غم وهردی خهرمه ن به خهرمه ن

= نظم پهردازی کورد خانانی قوبادی « به عنوانی شیرین و خسره و رساله ییکی منظومی به
 کوردی داناوه ، وه به حرفی ابجد تاریخه کھی ته مه به :

غین و قاف و نون جهم کر به حساب

لیش مهوروشن چون قورس آفتاب

یانی غ × ق + ن = ۱۰۰۰ + ۱۰۰ + ۵۰ = ۱۱۵۰ ه وه له و شاه شیرین و

فهرهاد زور شعری ره نگیی هه به .

په‌ی ته‌ووی ته‌وره ویت کرد تون به تون
 ایسه نه کردار چه‌رخ چه‌نی واز
 باز به‌ند بال گوش واران گوش
 چون چه‌م کل گل محزون پیوه
 نه‌و تول که نیران نه‌و به‌ر خولامان
 خه‌سره و هاشیت نی سه‌رع بی گهردان
 لیلاویم لیل یوچیش و اجه‌و جه‌لات
 فه‌ره‌اد اید شنه‌فت سانی ته‌واسا
 فه‌ره‌اد جه‌و دم دا خه‌یلی تو‌اسا
 جه‌و ده‌ما واته‌ش هه‌ی زال به‌د خوو
 فه‌ره‌اد واته‌ش پیش ته‌ری به‌دشومه
 کی به‌ی تور تو نه‌را گه بردن
 مه‌رای مه‌رگک ویت به‌ آوات واستن
 به‌کی به‌ آنقه‌س وات تو به‌ستی
 په‌ی چیش ای هه‌وال آووردی وه‌لام
 نه‌ زانای فه‌ره‌اد جه‌دمای شیرین
 ده‌ک روت سیابو وینه‌ی زولف ویت
 وات روم سیابو وینه‌ی زولف ویم
 فه‌ره‌اد چون شنه‌فت وی ته‌وره که‌لام

خه‌ریکی چه‌نی کوه بی ستون
 گوش واران گوش مه‌ندن وه‌ بی ناز
 هه‌ر سه‌هانه ده‌ست خه‌سره ولال پوش
 نه‌ داخ شیرین شیت بین لیوه
 غه‌لتان خاکن سه‌روه تا دامان
 هنی تو په‌ی کی ویلی نه‌ هه‌ردن
 شیرین ته‌رمه‌ن که‌رده‌نش وه‌فات
 احوال نیکوش جه‌هود هود پرسا
 احوالی هنی جه‌کس نه‌ پرسا
 ای ته‌حوال مه‌رگک کی وایه‌ن وه‌ تو
 کی تو کی‌استن وه‌م به‌رو بومه‌؟
 کی مه‌رگک منش آروزوو کردن؟
 یا نه‌نگوشتانت په‌ آنقه‌س به‌ستی
 کی مه‌رگک شیرین به‌ آوات خوازنی
 هه‌ی من به‌ ته‌لماس پاره‌ پاره‌ بام
 دونی‌الیش مبو به‌ ده‌ریایی قیرین
 به‌؟ حیل‌ومه‌ کرن یان بدیده‌ ویت
 به‌، حیل‌نیه‌ن دیم به‌دیده‌ ویم
 زنده‌گی دونیا جه‌ویش کرد چه‌رام

کوشتنی فه‌ره‌اد بیره‌زال و خوی به‌ قول‌نگک

مه‌لمه‌ت برد په‌ی لنگک ماده‌دیو دیر
 هه‌نی وه‌ ته‌مای زنده‌گی ویم نیم
 پای راست قراردا چه‌پ آووردوه‌پیش

واته‌ش که‌ یوانو عاقبه‌ت ناخیر
 مه‌رگک تو موزم و نوای مه‌رک ویم
 زوردا بازوی روسته‌م دار ویش

په‌ی نه‌ور پیره‌زال هورده‌ری چه هه‌م
 ده‌ست کرد به رو‌رو زاری فراوان
 هورداش به سه‌ردا غه‌ریب کوه‌کن
 شیرین نه‌رمه‌ن شای نه‌رمه‌م رو
 چون شه‌قه‌ی چه ده‌م مشاری دودم
 مه‌کروا په‌ی مه‌رگک شای چه‌م سیاوان
 مه‌واته‌ش سه‌د داد شیرین نه‌رمه‌ن
 نازکیش فه‌ره‌اد کوه‌کنم رو
 شای وه‌له‌دی وه‌حش گه‌ردن زه‌ردم رو

شهو‌ان نه‌رای چه‌ول و هه‌ام فه‌ردم رو
 شه‌رت بو من چه‌گیان شیرین بو یرین
 آخین و داخین وا وه‌ی‌لای رو رو
 چه‌ده‌مای شیرین به‌کیا‌چیش که‌رون
 اید خاسه‌ن چه‌گیان شیرین بو یرین
 فه‌ره‌اد چه‌شیرین دل دونیا که‌نده
 نه‌م جاش چه‌یش که‌روم ده‌مای توشیرین
 چه‌ده‌مای شیه‌ون رایله‌ی بی شو
 چه‌وه‌قت فه‌کری آوورد نه‌ده‌رون
 په‌ی شوخی شیه‌وه‌شخصی چون شیرین
 بو‌ا چانه‌وه تا هه‌زار هه‌نده
 ده‌سته‌ی تیشه‌گرت شه‌نده‌رووی هه‌واوه

وه‌ده‌رگای گه‌ردوون لالاو که‌راوه
 نه‌وج خوندا مه‌که‌رو غه‌رقم
 هه‌نی من وه‌گیان عزیز چه‌یش که‌رین
 قولنگک کیشریا وینه‌ی لول گه‌رد
 یادانای داوه‌ر سه‌ماوات و نه‌رز
 نه‌کیشاوه دا غه‌لتابوو قه‌رقم
 زه‌ده‌رگای بیچون لالیاو لالا
 قولنگک تارش بیت وینه‌ی گه‌رده لول
 راست آما په‌ی قه‌تل غه‌ریب کوه‌کن
 وات یاشاه قولنگک نیشونه فه‌رقم
 چه‌ده‌مای شیرین زولفان عه‌نبه‌رین
 به‌زاری و زه‌لیل خه‌یلی دو‌عاش که‌رد
 واته‌ش یادانای چه‌رخ مه‌کان به‌رز
 ای قولنگک میونیشونه فه‌رقم
 ده‌ست قولنگک گرت هه‌وادا بالا
 دو‌عای زه‌لیلیش خودا کرد قه‌بول
 به‌هه‌یه‌ت آما قولنگک سه‌د مه‌ن
 پیچه‌پ پیچه‌ش وورد چون پیچه‌ماران

غه‌رق بی نه‌که‌له‌ی غه‌ریب شاران
 فه‌له‌ک په‌یمانه‌ی عمره‌ش نه‌مام کرد
 قولنگک نبالا کیشرا که‌شیرین وورد

دهست برد کیدشاه قولنگک نه روی سهر
 چونکه رضاش بی تاک نه نیای فورد
 ایسته بناری نه جاش ایجادن
 بریا ههی ههینی کوکن جه صکاوان
 مهرگک سهر به نچش جه کوه به ستهوه

شه نمدش پی مغار قولنگک بی دهر
 قولنگک نومغار نقوم زه مین صکرد
 ما چان به دهستهی تیشه فهرهادرن
 سهر دبی چون تهخته بهخ نه کولوان
 بیستون جه خهوف قولنگک ره ستهوه

چوینی شیرن بو سهر کردنی دهستکاری فهرهادر

وبه مردوودیتنی دوستی

غم جار بشنهوه خه بهر جه شیرین
 وات داخو فهرهادر بیستون گندن
 ره خسهت بو ازین جی په روزهوه
 هم سهر کیشی دوست هم شکار بور
 شیرین وات شاپور به ته عجیل دوور
 هه گهر ره خسهت بو زولقان دم به باد
 بواچه شیرین خاتر خهم بارن
 خواجه به گوفتار شای دیده مهستان
 شاپور هوریزاب دهه وانی ده و
 دهست به سینهوه سه جدهی هه دب برد
 ره خسهت بو جه شاه شهودیز بدهر پیش
 خهسره و اید شنهفت زانا چه حالن
 واتش مه علومن کوکن بهر بادرن
 شاه واتش شیرین خاتر مه لولن
 فهر ماشا تران شهودیز بدن پیش
 جلهودار شهودیز دی مه کال برین

آوورد نه خاتر دالدار دیرین
 یان بهلا شهوه موعه تل مه نندن
 غم بدهین وه باد وه شهودیزهوه
 هم سهر شاین کلاو گنده تور
 مدارا مه کر بشولای خهسره و
 دهی بکیلوم خاتر که روم شاد
 به شکار مه شو عهزم شکارن
 لوا به خزمهت خهسره وی دهستان
 سه جدهی زه مین بردنه روی کهی خهسره و
 ره خسهت شیرین جه شاه تهاب کرد
 خالی که رو داغ دهر د کینهی ویش
 هه ر چه ههن هه واش جه پیره زالن
 شیرین شیوه نهش پهری فهرهادرن
 وه هه رجا مشو وه من قه بولن
 بشو بکهرو شین دوست ویش
 کپشان نه قه دم رکاب شیرین

خسره و گهی شهودز بهی شیرین کیاست

شیرین نهساسه‌ی شکار کرد و دراست

بانوان چینی که نیزان رهند	مه‌لهك مه‌حجرو بان کلاف کوی که‌مه‌نند
به تاوو نه‌عجیل خیزابی مدار	شاپوره‌ش هورداشت شیرین بی‌سووار
سوواربی به جهخت نه‌پشت شه‌ودیز	بی‌په‌روا جه‌مه‌رگک لاقه‌ید جه‌په‌رویز
سوواربی وه‌نه‌سپ چینی که نیزان	نه‌رگس جه‌مینان خاتر عه‌زیزان
مشین به‌راوه رازان مه‌کردن	تانه‌شریف وه‌پای بیستون بردن
شیرین نه‌زهر کرد نه‌وتاق بی‌دور	تاکی بوینو جه‌مال دل‌بهر
دیش سه‌دای یا‌ه‌هی جاران نیسه‌ن	ده‌نگک پراشه‌ی مغاران نیسه‌ن
خه‌یلی شی‌نه‌ور وات‌ش یابی چیش	فهرهاد جه‌کو بوو چیش آما به‌ویش
نه‌زانسا فهرهاد زام داری سه‌ختن	هون نه‌و نه‌چال نه‌نیش جه‌م به‌ستن
ناگا دیش فهرهاد که‌فتن سه‌رنگون	خفت خیرشهن چینی خاک خون
نه‌زانا فهرهاد زه‌ده‌ی زام تن	خومار و مه‌ستیش تا قیامه‌تن

شینی شیرین بو فهرهاد

فهرهاد دی وه‌به‌رگک خونین رمخته‌وه

دهم نیسا نجابی زام سه‌خته‌وه

شیرین که آما فهرهادی به‌چهم	ساتی ته‌واسا بی وه‌نه‌قش سه‌نگک
ساتی تواساشی وه‌ده‌ماوه	جه‌ده‌مای ساعه‌تی هوشه‌ش آماوه
دهم نیسا نه‌زام قولنگک تیشه‌وه	روی فهرهاد مالا به‌روی ویشه‌وه
مه‌دیانه‌روی رهنگک ره‌نجه‌رو شه‌وه	که‌مندان به‌گاز سه‌ده‌ف که‌نده‌وه
یه‌ک سیا‌خالی نه‌جای غه‌بغهب داشت	شیوه‌ی لابلال با‌هوی خسره‌وداشت

دهست برد پهری زنج زمه‌خندان زورد

هوره‌ش که‌ند جه‌بیخ فه‌روزه‌ی پیگه‌رد

وات نه رسد زینت جام جه مینه
سهرت هورداره نه من شیرینم
جه دهمای فهرهاد پهی چنین خلم
په ری کی بدمه خالان تهرتیبان
من که فهرهاد دیم نه گیزاو خون
پهی تهور پهی فهرهاد شین و زار کرد
پرشنگی هوناو سوورخ خاسه ره ننگ
په قهی به قیه دووز پاره پاره کرد
ریزا ریزه او نه سر دیده شور

واتهش ههی غه ریپ بی خویش و بی فهد

ههی شازادهی دوور مینای دل بی گهرد

نه ری نه تیجهی خاقانی چینی
پهی چی سهرتا پاره ننگ به ستهی هونی

شاهش دانگ شهو کت پیت شه هریاران

غهریب غور بهت شه هید شاران

بی ناوونیشان خهلتان خونم
فدای نامهت بام دلدار دیرین
شازادهی چینم بی دادم پهی تو
یه کام کافر بی دام نهراکت تووند
مهرتو نه زانای خهسره به نه فسون
نامه ردهت کران ناچی کر خه بهر
مه رگ پهی من خاسن هاوراز دهر دم
تو پهی من نه تهخت شاهی وویردی
به شهرت من بو چینی تو فهرهاد

وه بی کس مردهی پای بیستوم
ویت نیای نه رام شوم بهخش شیرین
سه دگیان شیرین وه قور بانته بو
پهی چی کارت وه نیمه جل موند
هانه قهست تو کر وود سهر نیگون
اوسا ویت بدای به مودای خه ته تر
تو نه زید ویت اواره کردم
تو پهی من را گهی بیستون کردی
ههی دهمای تو نه نیشوم وه شاد

شهرت بو رهخت ویم پارچه به لاس کم

شهرت بو ویم به تیغ نملاس خه لاس کم

بهی چیش کی ره نجت دامان گیرمن شهر را گهی قهسرت ههرو ویرمن

گهی خهسرهو به خستهش سوزان نهفت بو

فرشتهی اقبال ده ولت جفت بو

چون تو سهرتا پاش هوناو بیوشو

دمای تو به شاد نه تهخت نه نیشو

عمرهش چون خهزان پایز بریزو

به شاد نه نیشو به شاد نه خیزو

ههنگام گول گهشت گول و گولزارن

سهر هوردار نه خه و فسهلی به هارن

شتران مهر کب حازر کردن زین

جه میاون یاران یاوران چین

سپا سهرداران مدران بهرا بهر

خولامان تیپ تیپ کول بهستن که مهر

به دمک مهر که بان هان وه زینه وه

چه و گان چاوه شان دهست به سینه وه

فارغ جه تاشای کوه کاوه نی

به چیش خاموشن خفت خاوه نی

شیوه تی شاپور بو فهرهاد

نوبه ی شاپور بی خه بهر یوا پیش

جه بیخ مه که ندهش چه پ چه پ ریش ویش

ویش کیشا وه نیل چه م جه مال دا

خاک مکر دوه بان خه رقه ی لال دا

زه مزه مه ی فه غفور چنیش کهفت وه یاد

غریب شاران بی کهس فهرهاد

یاوا به فهرهاد بهخت ده ولت جفت

مشی بهراوه مه خیزاو مه کهفت

ده کرد به شیوه ن شاپور بهی کو کهن

دهم نا نه جای زام قوانگت سه د من

جهر گهش پاره ی ده م گاز مودا بو

وات هه ر کهس فتوای قه تل تودا بو

شیرین دوو باره دهست کردوا وه یلی

شاپور فهرادهش لاوانا خه یلی

گریان و روروی شیرین بو فهرهاد

پادشا زاده ی نهو نه مام رو

شیرین وات فه لک داد جه دهست تو

سهردار سپایی کوردستام رو	فرزند خاقان دلبه‌ندم رو رو
یار و وفا دار بی آرامم رو	شوخی خاتر تهر دارامم رو
خواه‌ندزات زور هونه‌ر مه‌ندم رو	غریب شاران دهر به‌دهرم رو
غهرق گیجج مه‌وج دهریا خونم رو	جه‌ما کیش کوی بیستونم رو
کار نیمه‌چل نات‌ه‌واوم رو	شه‌وان چینی روژ و بی‌خه‌وم رو
رفیق مشفق شه‌کهر رازم رو	نازدار بی ناز آوات وازم رو
کوشته‌ی مه‌کر زال‌حیل‌ه‌و فه‌نم رو	شیری هونه‌رمه‌ند کوه‌کهنم رو
چالاک بی باک چاپوک ره‌وم رو	دل سوز غه‌مباز نیمه‌شه‌وم رو
درد بی دهرمان بی سامانم رو	سه‌روازم به تیغ بی نه‌مانم رو
قاتل به‌د خوا‌کهر ره‌ره‌ه‌نگم رو	خهریک خهرگا کوه‌سه‌نگم رو
زه‌ده‌ی گاز تیغ دل چاک چاکم رو	یه‌ک ره‌نگک یه‌ک دل خوش مه‌زاقم رو
هیجران کیش دهر دهره‌نگک زهردم رو	آهانی سهردکیش آه سهردم رو
داخ برده‌ی وه‌تو گل‌کوی گلم رو	کوی خه‌مان وه‌کول داخ نه‌دم رو
به‌د به‌خت و ره‌نجور ره‌نج‌ه‌به‌سم رو	زه‌لیل رویی مهرگک و بی‌کسم رو
پاره‌پاره جهرگک نسا اومیدم رو	پا به‌ند قه‌یه‌ی نه‌رمه‌ن زی‌دم رو
فراق تا - روژ قیامه‌تم رو	نادره‌ی زه‌مان تازه‌خه‌تم رو
توون ایران ملک دور وه‌ته‌نم رو	سه‌دای یا هه‌ی کوه‌کهنم رو

کوته‌ل گیرانی شیرن بو فهرهاد

فدای زهردی ره‌نگک نه‌هیجرانت بوم	فدای داخ و دهر دهره‌سره تانت بوم
فدای زام سه‌خت بی دهرمانت بام	
فدای به‌رگک سوورخ هون نه‌فشانت بام	
فدای ته‌ی کرده‌ی رای نه‌مانت بام	فدای بی‌ده‌نگی کیش و مانت بام
فدای باهو ده‌ست باهوانت بوم	فدای په‌یابه‌ی قولنگک شانانت بوم

فدای سه‌ننگ سهررد نه‌بالنیت بام
فدای باهو بال قولنگگ شانات بام
فدای زهم زهمه‌ی شاری چینت بام
فدای تم تراق پای تالارت بام
فدای نادیار خزم و خویش بام
فدای به‌کاران گورک نورت بام
فدای ساقیان کارو بارت بام
فدای که بکه‌به‌ی شه و دیوانت بام
فدای چه‌وگان زهر دهرختورت بام
فدای جو‌قه‌ی تاج دانه به‌ندت بام
فدای ته‌خت عود زهر نیقابت بام
فدای مهر که بان بازی بازت بام
فدای که نیزان نه‌تله‌س پوست بام
فدای کوچ رای خاموشانت بام
سهر کرد سامان کس نه‌دینت بام
بیدار بهر جه‌خه‌و فدای خه‌وت بام
فدای قه‌هر قین جوش جه‌نگت بام
کوکن به فدای لاشه‌ی هردت بام
فدای نگوئی خاگ و خونت بام
فدای نه‌عش خاگ وه‌بی خوشت بام
فدای سه‌ننگ تاش تراشانت بام
فدای شجاعی زهر ب و زورت بام
فدای خفت و خیزه‌نی جای چولت بام
فدای دهررد سه‌خت شه‌و نالینت بام
فدای چاره‌چفت به‌ختی له‌نگت بام
فدای قه‌سر تاق بلورینت بام
فدای شانشین میناکارت بام
فدات زوخ زام جه‌رگگ ریشت بام
فدای خولامان تن به‌روه‌رت بام
فدای ره‌قاسان ساوه‌ی ساده‌ت بام
فدای به‌زم آرای مه‌ی نوشانت بام
فدای جاوه‌شان بنیش سوررت بام
فدای نه‌سسه‌ی رجا مه‌ندت بام
فدای شاتران پای رکابت بام
فدای به‌حریانی وه‌بی نازت بام
مه‌حرمان دهر دورنه‌گوشت بام
فدای خاموشی رای مه‌زارت بام
فدای فه‌رمایش شاری چینت بام
فدای زه‌بونی کوه‌کلاوت بام
فدای قه‌ست قه‌تل که‌رره‌ره‌نگت بام
فدای بی‌نازی بی‌کس مرده‌ت بام
فدای بی‌کسی بیستونت بام
فدای شانازی قه‌سری خوشت بام
فدای ده‌ستکاری تاق و سانت بام
فدای قولنگه‌ی تکا پوت بام
فدای عاجزی مه‌ل و مارت بام

به سوزو کو له وه شیرن له فهرهاد ده پرسی

کوانی فرمان فرمانی فرمان شاهی	کوا له عمل باهوی به سیاپ راهیت
کواسهراو هه یوان زهرین ستونت	کوا ابواب جه مع فهوج قوشه نت
کوا بهرین بهرین کهرم جو شانت	کوا نهوجه وانان باده نو شانت
کوا حکم به حکام داد سه لته نت	کوا دام ته سویر بهر زته نت
کوا مه جلس آرای سپا و سوارت	کوا نام مه نشور نه عم دیارت
کوا بانگ قوقوی میر شکارانت	کوا هات هات وار شه سوارانت
کوا زهوق مه زاق عیش و نیشانت	کوا شکات کهران کهر و شکات
کوانی بوزرگان هور نه شینت	کوانی جه وانان نه زیر سه رینت
کوانی هاو ده مانی خاوه نسه ته دبیرت	کوانی سهر هه ننگانی وه زیر که بیرت
کوان فهران شان فهرش نه نداز کهران	به سته ی رهخت خواو پهریت باوه ران

فهرش خوراسان دوشه گک ساف حهریر

لهاف زهر بافت چهنی گوشه گیر

که ی بوینوم شکل و نیشانت

که ی بو که ی منیش چون هه رده جاران

وه کول شه ودیز شوم وه لای یاران

نازداران ته مام خه م بین وه هه م

فه غفور اینتظار دیر آمانت

فه رهاد هه ر نه فیکر مرده نی ویش بی

فوت فه نسابی فهران فیه غفور

بانگت خاس کران جا گهت ناراستن

بیدار بهر نه خه وه من شیرینم

مه رگ په ی من خاسن هاورازده ردم

تیپ ته تاران مه لولن ماتم

نه زاناکه دهر د بی ده رمانت

نه فیکر زاری زه لیلی ویش بی

بی زاری نه ده ننگ شیرن و شاپور

نه مزه ی خهوی تو تا قیامه تن

زنده گیم فدات یاری ره ننگیم

من ویم نه جای تو وا آره کردم

به ناخون مه که زله روی جهمین هونین	شیرین په شیو کرد زولفان مشکین
مه پیچا به دست دهسته ی زولفانیش	چاک چا کهش مکهرد به قه ی که تانیش
مه لول زکار، دهرودن پر جه دهرود	سه دای فغانهش نه روی چهرخ ویرد
ماچان سه ننگتاشی نیکا وه مردن	داخم نه و داخن دهردم نه و دهردن
مردی ره ستا خیز مهرگت شیرین	یه سه ننگ تاش نییهن شازاده ی چین

شاپور چینی هم شیرین نه رهن

نداو چه نیشان دست کرد به شیوه

بلاو به نه ماس ویم بکروم قهست	شیرین وات یاران کهس نه گیردهست
سه ننگت بارانم کهن وه بید ره نگی	یاران یاوران هر کسی سه نگی
شیوهن گهرمهش بکرین نه مرو	فهرهاد غهرین دلسوز نه دارو
قیامت به راست آشکار مویا	نه سه د فغفور ی چین یار مویا
ای سه حرا سه حرای مه حشر مویا	نه رنی جو قه ی خاقان یار مویا
ویلی نه را که یل خال شیرین	خو نه مه زنانان فهرهاد چین
په روا چینی شان آماوه شیون	شاپور چینی شیرین نه رهن

وه هوش هاتنه وه ی فهرهاد ولالانه وه ی شیرین

پال چه پیم هورداشت خسه سته ی دل غه مین

سهرهش دی نه بان باوهشی شیرین	واتهش یه تونی قبیله گای دینم
گوشادی خاتر دله که ی غه م گینم	دیشان نشت نه تخت اقبال به ختم
ساریژ بیوه زامان سه ختم	من که شنه فتم نامه ی مهرگی تو
هی چه لازم راستیا درو	جه گیان شیرین هیچ شک نه بردم
گیانم فدای گیان شریفتم کهردم	به لام نه ی شیرین وه سیه تم ایدن
جه ده مان مردن او میدم ایدن	چه فا بردم بداره مه منظور
رهخت خوینیم بدهر وه شاپور	

یار و یوهران بهم بگران شین	تابه روش پهری دایه بی دل غمین
بمانه به شاد تا یوم القرار	واتهش بی ستون خودا نگهدار
روحش بهرواز کرد نه قد نه قهقهس	ساکی ایدهش وات غریب بی کس
سهرنیا نه رای شوم بهختی شیرین	گیانهش تسلیم کرد به جان آفرین
مواتا هرگز نه مادر نه زاد	لهب دابه هم دا فانی بی فهراناد

سکالو گریانی شیرین و نازنی فهراناد

نه پهروا نه شاه نه خونکارتن	شیرین وات فهلهک حیف به کارتن
به رنگ ما ته میت به کی نه پوشان	زهری فراقت به کی نه نو شان
دفن کرد فهراناد فرزند فهغفور	جهوده غسلاش دابه سه تر کافور
برد شان نه خاک ویش سپرد شان	به ربقه ی شیرین کفن کرد شان
سان سه ننگ جه تاو قیقه ی قولنگهش	کوهان خه لاس بی نه زهر ب چنگهش
سهرنیا نه سه ننگ سهراین شهوه	شیرین بونیا به گلکو شهوه
دودی هه نا سه ی مدارا نه یاد	همهت خواهی کرد نه خاک فهراناد
که ردش اراده ی مه زهر جا گهی ویش	خیزا جه گلکوی جفا کیش ویش
بزنانان جه داغ صاحبهش مردن	جه بون و به رقه وه کفن کردن
شاپور گفت وه سهر کاری ویشه وه	شیرین مهن وه دهر د زام ویشه وه
نیا نه روی شان پهری ملک چین	قولنگک سهد من نه سپاپ خونین
که ردتم هه وای بوم شاری چین	شاپور وات شیرین ره خسه تم بدرین
با به روم خه بهر فهراناد په ی فهغفور	ای ره یج شاپور مداری مه نظور
شاپور لیلاو بو بکیلو پیدا	مه کانی مه زار فهراناد بو تیدا
بزارم جه دین دیدار خه سره وه	با به رشوم بلوم به ده وان دهو
تاجهش ننگون بو نه ختهش شهو وه باد	چونکه سته م کرد ده رحه ق فهراناد
شاپور بزارن جه ره ننگ په رو بز	هر بدوینم دانه ی لال دیز

شیرین شنهفتهش لوان شاپور
 وات هم جار به سوززاریم زهرورهن
 قرچیا چون قهقنهس نه مه ندهش سهبور
 دورد دوو باره م لوای شاپوره ن .

گهرا نه وهی شاپور بو نیشتمانی فهرهاد

شیرین ههر چه ندمه نه ههش به ملول
 شاپور به شیوهن بو ساد هست و پاش
 قولنگك قاتل نه سپاپ خونین
 شیرین بهی فهرهاد به رشی جه نه دهو
 واتش بی مردن نه نشی به شاد
 مکرر غولامیت ونت بهس نوی
 آبروی خاقان نه داشتی مه انظور
 شاپور چه ند کیشا جه فای روزگار
 ههر فهرهانت نقل فه غفور بی

فهرهاد دای به گوشت ، شاپور تون به تون

به ایمانهی دهولت ویت کردی سهر نگون

به درایی کردی دهر حهق فهرهاد
 تاس به نامیت زوریا نه روی عام
 فهرهاد شرت ویش آووردن به جا
 هامه ند بی شهرتیت جه روزگاران
 نه وه گهی که یان تو کردی وه به ند
 نا پاک نامهررد ههرزه شیرینی
 خه سره وه واتش آرامه نده بی
 نه داشتهن جهواب شیرین خه رامان
 جه اینتقامهش سه رمدی وه باد
 بییت وه سه رزه نش تایوم القیام
 به اقرار ویش سه روه کیانهش دا
 به نامیت هامه ند بهی شه هریاران
 رسوایت نه عام تا هزار هه ند
 عاجز به آسان زه بون کهره نی
 زه ناحه قشن سهر نه فگه نده بی
 جه شه رمه نده گی سهر ووت نه دامان

دل کولانه‌وهی شیرین

فکر فەرهاد که رد بهشی چه نه یوان	جگر دارویش کوربی په شیمان
چه داغ شاپور چه رگه‌ش مدا چل	شهرمه‌نده شاپور به خاقان خه جل
مه‌ند چه پزاره وه سواسه‌ی خه‌ته‌ر	نه قدر بی نه کیر شو میش گفت نه سهر
شیرین به شیوه‌ن شاده‌بی وه‌ست بیز	هه‌تی نه که‌روه‌ش هامدیی په‌ر ویز
ریزا نه‌شک شور به دل‌گرانی	پنجه‌ش دا نه دل ده‌ست نه زرانی
ههر دم هه‌ناسه‌ی غم مدا وه باد	ده‌می په‌ی شاپور ده‌می په‌ی فەرهاد

گه‌یشتنه‌وهی شاپور به زید فەرهاد و

شینیی با بوی فەرهاد

بشنوچه شاپور به زاری و غم‌گین	یاوا به‌مه‌کان داخل بی وه‌چین
بین شیوه‌ن به زاری زه‌روور	سجده‌ر وه‌تخت خاقان فه‌غفور
به‌رگک خون آلود فەرهاد وین	نیا نه پای تخت خاقان چینین
هه‌وادا قولنگک به داد و فهریاد	واته‌ش سهران سهر نه‌حوال فەرهاد
اقرار خه‌سره وه‌سنگتاشان سه‌نگک	مه‌گری په‌یره‌زال قاتل قولنگک
خاقان شنه‌فته‌ش احوال فەرهاد	وه بانگک نه‌رز فغان و فهریاد
داش گاپول به‌چنگک ناخون	تخت زه‌رکار ویش کرد سهر‌نگون

البدای نه‌لوان که‌لله‌ی تاجه‌ش که‌ند

ویش ده‌ست نه‌روی ره‌خت ، خونینی فرزه‌ند

جامه‌ی خون آلود پیچنا به‌دوش	خونه‌ش مدیا بونیا به‌بوش
به‌شین و شیوه‌ن خیزاروی مه‌حشر	هه‌وال فەرهاد یاوا به‌مادهر
خیزانیشته‌ نه‌خال خورده سه‌ودایی	ریزه زه‌رک‌ش برشی جودایی
به‌رشی چه‌ه‌ره‌م سه‌تا پاعوریان	واوه‌یلا رو رو فغان و گریان

خروش و غهوغا خیزا جه حهره م	روز ره ستاخیز مه حشره گروش دهم
جام جه مین کرد خه لتان چینی خون	دایه سووره تیش هور که ند به نا خون
برین ده سته ی کس ده وار نه کردن	بانو که نیزان واوه یلا کردن
خروشان یه ک سهر مه مله گت به شین	زهل زه له بی شه و کفت نه شاری چین
چه پیرو جه وان طفلو مه ردوژن	انات و ذکور جوشیان جه بن
عای عالمان سپاه سهر داران	سولتان سه لاتین سهر هه ننگ سالاران
نده ووران بهرگک خونین فهرهاد	جه م بین جه مارا فغان و فهریاد
دانه سوز ساز چوینی چه مهربی	زایه له و زاری جه اینس و پهری
مه له ک مه حبوبان خاوه ند نه زم و زهوق	کلاو زه رنیان تاقی تهلا شهوق
قه د قه د کرد زولقان چون وه چین	پهری به یکه ران پهری زاده ی چین
ده وار نه کردن خاک و گل نه دوش	نه زا گت نازان تورمه ی ههریر پوش
فه غفور نه فریاد ، دایه دل نه جوش	سهر دار سهر نه خاک سپاه نه خروش
وا وه یلا وهیر که بی که یان که ی	عالم سه وادی کوتهل کردن پهی

خاقان هوریزا به غهوغای پر جوش

بهرگک خون آلود فرزند وهست نه دوش

مه کیباش نه سف خانان سولتان	کلاو نه روی ده ست جامه شه ند نه شان
فهرهاد فرزند هونه ر مه ندم رو	موت هه ی بی داد هه ر فرزند کو
کاپول غوربهت شارو شارم رو	نه قاش نه قشی سه ننگ تراشم رو
خه سته ی خوون و خاک بی ستوم رو	بی نه واو بی کس غه رقی خوم رو
کاپول به قولنگک سهد پهراشم رو	به ژن به دهن چاک نیش خارم رو
صاحب زور زات زه بهر ده سم رو	شه هباز شهش داننگ شور سه قم رو
زه لیل زامان حار خونیت بام	فرزند به فدای پشیوینیت بام
بی سوود سه وادی دل ره بجه روت بام	نده ز سه ننگتاشی نه کاو کویت بام

سهر گهر دسامان گهس نه دینت بام	فدای شین شهوق پهی شیرینت بام
بهی ته ور پهی فهرهاد کردهش ره ستاخیز	نه فرین دا به تاج به تهخت په رویر
نه قشی نه ژا دهش نیگون بو نه تاس	جهر گهش پاره بو به تیغ هلماس
شیرین شپید دل به شه شنه ی تیزه	کاو بی ستوون بو وهریز ریزه
هیچ کام به شادی نه نیشان به شاد	نه یوان به کام جه دهمای فهرهاد
خاقان پهی دهستور مه کر دهش فهریاد	چهم دا چون که مان نه داغ فهرهاد
مه ند به خا رخار به دل گرانی	چوقهش دا نه دل دهسته ی زرانی
دایه ی دل غه مگین قرچیا چون قه فهس	گفت نه غه ر غه ره نه زع نیم نه فهس
تهو دهه نه هیجران دقش کرد به داد	گیانش تسلیم کرد جه داغ فهرهاد
مه ندن بهو دهستور ته مام شارچین	مردن شی موت زنده شورشین

عاشق بونی شیرو به شیرین

شیرین شوین فکر مهرگت فهرهاد بی	روژ نه بیژاره ی داو بیسداد بی
ته مام شادی زهوق نه دل به تال	شیوهن قوشه ن سپای زولف خال
چهند وهقی ویرد جی که راماته	نی قه تل ناحق روی سهر بیساته
فلهک به قساس غه ریبی شاران	گفت نه سزای کار دین دینداران

به وینه ی دهوران چهرخ چینی کرد

گهر دش دهوران تاسو تاسو نورد

نهراد نهرد باز نهرومش دا ستیز

جه نه قش تهو رو نه بهخت په رویر

په ی رینی انتقام قه ساس فهرهاد

مه بو خه سرده ویش سه ربدو نه باد

خون غه نیات جه نهو آورد جوش

جوشا خروشا خون سیاوه خش

یہک شیرو نامی فرزند پھرویز
بہد خوتر نہ باد وی شومہی دلگریز
توند بہد خہسلہت لفتنامہ دوور
سہرمایہی فہساد زولم و جہفاو جہور
شوم شہر تہتوار بلوغہش ناسا
عہشقہش تہسیر کردتا سہش تہواسا
شہیتان شہجاعت نہشیرو شور کرد
زولم و فزولیش نہروش زہور کرد
چہندسال جہی و ہرتر جہعہشق شیرین
کہفتہنی نہجوش کورہی آگرین
نہروی پہنجرہ خہرانہ و درہم
سہر کیشا بہ سہر گولباخچہی حہرہم
کردہش تہماشای بانوان تہمام
نوچہ کہ نیزان بالا نہو تہمام
دہستہش نہگہرداب ابلیس برقین
ناگادیش جہمال شیرن شیرین
شیرن دی بہ چہم مادہر جہفاکار
عاشق بو و ہسلی سہر خرادار
ہہردہم پیچ مہوورد نداغ شیرین
کہفتہنی نہجوش کوورہی آگرین
سوجیا چون شہم گرہدا بہ تاو
جہعہشق شیرین شہو نہمکرد خاو
مہسوزیا چون شہم تاویا چون آو
نہسوز شیرین شہو نہمکرد خہو

هاو دست په یدا کردنی شیرو بو کوژتی خهسره و

خهسره و دیش شیرو خه ریکی دهر دن
جام جه مینش زه عیف زه ر دن
دیشان مه لولن خاتره ش ریش
کس نه مه زانو مه تله بهش چیش
خهسره و په یا په ی مه پرساخه بهر
مهوات جه دهر دم نه دارون نه سهر
به وینه ی مه جنون شهوان تا بهرو
که فته بی نه پای ته لار خهسره و
شهوان به شیوه ن یادوس مهوانا
بی خاوی جه تاف آوان مستانا
باده قوش رم کرد جه شین زاریش
بلبل بزار بی جه بی قه راریش
به هیچ ره ننگ نهوی دهر دوش فه راموش
غیر جه قهست قتل قهساس با بوش
علاجش په بی شوم شهر نه نگیز
جه دل دا قه رار په ی قهست په ریز
شیرونی بی نه ده و بنا کرد شه و
ساوه خه نچه ردا په ی قه تل خهسره و
آورد نه خاتر فه ناپی بابوش
سه رنگون که رو شاهیش بویش
هیچ خاسترنین چی کاره کردن
بابوم فه نا کم یویم به مردن

شیرین وه شاهیش هر دوو ویم بردن   سات سلسلهی سپاه زه بت کردن

یارمهت دانی چه ند به دمه کان بو کوژتنی خه سره و

خیزا که مهر به ست بی قه تل خه سره و   که مین کرد پهریش به روز به شه و
روزان سان سهف نه دیوانش بهی   شهوان کیشکچی پاسبانهش بهی
چه ند که سان جه اهل آهک نه ناسان   شهیتان سوره تان نوتفه وه سواسان
شیرو کهر ده بی ده لالهت شان   مال ویش دریغ نه مه کهر دیشان
هر وقت موانهش یاران و هاوده م   کهی وه ره ننگ شاه بوینم وه چه م

کهی بو ده ستهی تیغ پولاد سه رجوش

ره ننگین کهم به هوون خه سره و لال پوش

ویم بووم به شاه صاحب تاج ته ختهش

ویران کهم وولات ملک و قه له مهش

تا جهش نگون کهم ته ختهش دم وه باد

ژ شهوق شیرین خاتر که روم شاد

النجام ایدن ره خسه ت بدهن پیم   بیاون به کام آوات واسته ویم
ایوه هه ریه کی نه سه ر دیاری   مبون پادشاه سپاو سالاری
ته لای ده ست نه فشار گه نج باد آوه ر   خروس نه لباس چنه نی مار زهر
به قیسم و نه سیب بهش که روم لیتان   شهش اقلیم وولات بسپاروم پیتان
یاران شنه فتن واته غه زه بناک   نه مام وه یه کجار که فتن نه روی خاک
واته فدا تم قوچ قور بانیم   هه رچی مواچی به نده فه رمانیم

خه سره و اعتبار به ايمه كوردن   سرو سیره تهش پيمان سپردن
دارای دهوله تهش دان به نه مانهت   چون مه بو كهريم ايمه خه يانهت
نو كهريم نيعمهت نانهش مه نوشيم

په ي سه فاني دونيا بهر گهش مه پوشيم
په كي ناسپله جه آستان بين   پاسبانشن شهوي نه پابين
سه د نه لبهت ايمه جه سه گك كه متريم

دهست حه رامي به حه رهم بهريم
چون بنيم بيناي كار به د نامي   بنوشيم نه ملك شاه به حه رامي
دل ماوهر به هوش مهر شيروشين   بيگانه نيينه يه بابوي ويتن
فرزنده آدم كي دين جي وهر

وه سواسه ي شهيتان نه دل به تال كهر

دخوشي دانه وه ي شير و سه ردار سپا كان

شير و شنه فتهش قه تران و ينه قير

تووند يا چون تووند سه ردي زهم هه رير

وات سه بهب ايدن نه داران تاوان   نيشه ي ايش من پيتان نه ياوان

نه قه ديم بييهن نهك روز نه مرون

كهس جه دهرد كهس خه بهر نه دارون

ياران ني هوش سه ننگ و ارو پيتان   يه من دهردويم واتم وه پيتان

دهردم كاري يه ن جه په رده ي دهرون

نو ك سه ر نيشم ها نه نه ندهرون

من ویم مهزانوم یه ره ووشی من
راستهش ههرایدن واتم پهریتان
ئهول به رهزامه لولم بهلال
دوامین سهو گه ندم به تاج زو خاک
شهرت شیرو بو کاری بسازوم
ترسان جه شیرو تن به قهزادان

یاران جه هییهت شیروی شهر مهسار

نمک دان بهلا دین دات به دینار
واتن کیشکیچی پاسبانه نیم
زایه کهردیم ره نج خهسره و جه بهلهک

چهم پوشا جه شهرت جه نانو نمک
یاران جیفه بی مال نه راه بردشان
به قهتل خهسره و سهو گه ند وردشان
وهده شان نیا وهختی ایواری

چاق شان جهم کرد نه جای پیواری
ئهو شهو هه وایی تاراج ده یجور بی
ئهو شهو به توف هه وایی سهرد
سه دای حازر باش کیشکیچی ئه و شهو

ساکن بی نهده و تهلار خهسره و
خولامان ههرا یهک نه جا گه بی ویشار
چهمان خاک قه بر شننده بی لیشار

خاسه که نزان جهمین بهره ی گول
شین نه خاو مهرگک غه فلهت غافل
شاد مهست و مهدهوش هم جه باده ی نوش

سهرداران یهک یهک مات بین وه بی هوش

شیرین مه دره و شیا چون شهو چرای شهو
بوآته مواچان مهر فهر خه سره و
خه سره و شیرین مه گریان چون شهو
مهردوو شه و قشان نه هم بین کم
مهردوو ده دره و شان چون شه ماله ی شه هم
مهردو و پرشه نگشان جه یه ک نه بو کم

کوژرانی خه سره و به دهستی شیرو

که نیزو غولام کهس نه بی بیدار شیرو شی به قه سر جام ریز زهر گار
به عزی جه یاران چهنی ویش بردهش
قهست تاج نهخت با بوی ویش که ردهش
پانیا نه پیش بی شتو بی ده نگ
دهست دانه خه نه چهر مودای عه جه ب ره نگ
هور کیشا خه نه چهر نه لباس خون ریز نیانه سینه خه سره و په ریز
چه یا مانع بی واتهش نهی شیرو ای کاره مه کهر خاس نیه ن په ی تو
جه ده مای خه سره و شای که مه رالان مه بی بواز کهفت واته بی سالان
دهست به تیغه و نه نگه هداریش کرد
جله و واس واسه ی شهیتان نه راش برد
دا شهوه لحاف زه ربافت زهر بو
دیانه جه مین شیرین و شیرو
جام جه مینیهش مدروشا چون لال
عه کسهش کهفته بی نه روی ماوی خال
شیرو پیچش وورد چون پیچ ماران
واته هی من به سه نگ سیام هورداران
چه ند سالن زو خا شیرین مورون آگری نهوم کهفتن نه دهرون

دهمای چند سالی فرسهم کفتن
شیرو دوو باره ده پاهوریزا
شهرم نه کردنه تاج دانه بهند شاه
بهوتهور خه نچهردا نه جهر گهش به قهست
دوشه گک پاره کرد سهر نه انداز بری
تاج کیانی جو قه ی لال زهر
ههر چواره شهور کرت بهرشی جه ایوان
فهلک نه فرین دا وه بهخت شیرو
چونکی خه سرهوت نه هون کرد ره ننگین
چوونکه خه سرهوه به هوو ناو ره ننگ کرد

نیگا کهر چندینی فرشتهم چه فتن
آرو حه یا جه لاش گوریزا
دهست دا بالا پوش نه روی شاه کیشا
جه سیننهش گوپی خه نچهر چه نی دهست
چوار نه نگوشت زه مین زیر فورش بری
بازی به ندلال هم که مهر خه نچهر
شیوهن کفت وه ناو نه یوان که یوان
دهک پایهی سهختت میزان نه گرو
هه نا سهت سهر دبو بنیشی خهم گین
هه نا سهت بیوه نه خیزید سهر د

تاج دانه بهند جو قه ی تاووس پهر
بهس شادی نیکی نه تومار زهر
ساعه تی وویرد چی زولمی سهخته
چی کاری شیرو شوم بهد بهخته
شیرین بیدار بی جه شیرین خاون
دیش که رهخت خاو خه سرهوه مهلاون
وات به لیکم خه سرهوه به حال و شین
معلومن خومار مهستی مهی به شین
پهی نه وره سهر پوش نه روش پهی کردن
باده آرد قهش جامه تهر کردن
جهو بو نه سهر پوش نه سهر لایردن
جامه ی بالا پوش ته مام سهر یر کردن

نه زانا بيهوش زام شن خومار مهستيش تاقيامه شن
حهيران مه ند شیرين جه مين بوم لال يهك فكري هني آورد نه خيال
وات ايمشه و فهاد من ديم نه خاو يه سه سير ينمن گول بهستن وه تاو
جهو بونه پاپشت خه سره و کردن تهر يوان به دوشه گک فهرري زه مين زهر
دهست برده سهر بوش بکيشو پيدا ديش کوولی هونا مهوج مدوتيدا
وهی تهور سهر وازان مشووه راوه وويردن جه لايي پاپشت شاه
تاقه تهش نه مانده پردهی شهرم دري به آواز بهرز خه سره وهش چري
ههر چه ند شاشا کرد شاناما به ده نگک شیرين تهواساني وه نقش سه نگک
شیرين وات ههی داد ههی بيداد ياران چي وتو ناو تونه وه به ختم واران
سايانه وه بزنان چونن په يي چيی خه سره و خه لتان هونن
من هه مان بهر گم سیاو سه وادهن دوديدهم بي نور مهر گک فهادهن
سوره تم چه مان تيشه ی نه و تاشان تومهر که نهك وه جهر گم پاشان
نه م جار په ی خه سره و چيش که روم ياران سايبان به سه نگک هور بداران
که نيزان تهمام بيدار بين نه خاو غولامان يهك يهك آمان بهشتاو
شوعلهی شه م ياران ره وشه ن که ردشان ههجوم به پا تاخ خه سره و بردشان
بالا گیر شاه دان به لاوه ديشان شاه که فتن وه روی قه زاوه
نه چال تيش تا وه حوقه ی ناف چاک بين به نيش مودای مو شکاف
هون آل نه توی يه قه و جامه و چون عهقيق به روی نوقره ی خامه وه
سهر نگون بين بازوی کاوه يي شيوهن وه ناو سه رای خه سره وی
کلاوزه ر نيان تاج ته لاريز چوپي چه مهردان نه ده ور په رويز
خواجه غولامان کارو که مهر زهر بانو که نيزان نوک تاووس بهر

به شین شیون زاری نوشدا	وا وهیلا هوردان نهروی خهسره ودا
سهرتا وه دامان یهقهشان درین	گیسو، زولف هون یه کا یهک برین
تاقی زهرنیان تاج تهل تهلا	کردن رهستاخیز زوژ وا وهیلا
خواجه غولامان دانه دوور نه گوش	جه اولای چه ریر ترمه سمورپوش
ههسر ینش کران زه مین کرد قرمز	پهی کوشته ناحق فرزند هورمز
نهو بهر نه مامان نازک نهو نه هال	چه مهر دان نه دهور جسته ی که مهر لال

لالانه وهو شین و سکالای شیرین و گریانی

شیرین هم جه نهو یهقهش کرد پاره	رو رووی چه مری بی وه دوو باره
جه ریشه مه که ند چه پ چه پ زولف دیز	مه کیلو نه دهور جه نازه ی په رویز
زایه لهی زاری سه دای شین شهو	وا وه لای وهی، وهی نه دهور خهسره و
شیرین شهیدابی پهی رهستاخیز	کرد شین و رورو نه دهور په رویز
شهو بهند شیویا سه روین کرد نگون	به یان کرد ره نگیب به زه رب نا خون
موات ههی بی داد تاج سه ری من	شکست به بهخت بهد هه ختری من
سا توجه کونی که مهر لال کهی	بهور سهف شکهن وا وهی لای وهی
بیدار برد یدم چه وقت حاون	دهوران دونیا پهی تو خراوون
مهر نهو جه وانیت جه یادم شیدهن	روژ باغچه ی سه یرت وه بیرم نییه ن
سا تو هوریزا جه کیت قین گرتن	جله ودار به ریت شهودیز زین که ردن
هوربزه دشمن چار دهورت نه ندن	پهی چی به یداقت بی خاوه ند مه ندن
به گلزاران مدران بهو دیاره وه	مونت هزیر به همر شه هریاره وه
یاده رگای هه رکان دارای که مهر لال	قفل ههست بنوتا به قهرن سال
سان سه رداران سه ر کردان مه گهر	خواجه غولامان تارمار مه گهر
خانان جه خزمهت په شبان مکر	جارچی چاوه شان اینتیزار مکر
روژ با ب تاج که مهر لال	سهف آرای مه جلس نه که ری به تال

بانو که نيزت مهدهر به ههرده	چه و گان زهزی نان بهرده بههروهرده
سه مه نند گيجلان مهدهر وه تالان	خهزانه مهدفون قهديم سالان
تاری تهواران نه مانا غایب	قوشچی قوشخانان نبون بی صاحب
کيسراو جام ريزت تازی و يرات	گولگون شهودپز قهوم کيش پات
ساده ساقیان نماون بی ناز	نه کيساو باريت . سه دای سوزساز
شيوهن و شادی کهی کهیانی کهی	مهجلس آرایي - بهزم جام باده مهی
شيرينت مه کر، وه په نند سالان	تاج تهخت زهر مهدهر به تالان
بی مه کهرجه بهزم بانوی باده نوش	جوقه ی خهسرهوی دانه لال نه دوش

پیدا هه لگوتن و بالا گهردانی شیرن بو خهسرهو

سه ر کرده ی سوپاو ته پل و کووست بام	فدای جوقه ی لال پهر تاووست بام
رونه نه عام باسین زهرفشانت بام	فدای زه نجیره ی زمروت خه رقت بام
سالارم فدای زهخشو رانت بام	سه ردارم سه رکرد سوپاو سانت بام
فدای ویرانه ی مه نده ی مالت بام	زه نجیره ی زهر دوز خه رفه ی لالت بام
مه رکان ده ولت ساقی ساده ت بام	زهم زه مه ی مه جلس بهزم باده ت بام
لال بهخشم فدای لال به خشانت بام	فدای جهوانی درخشانت بام
چوق غولامان په را گه نده ت بام	فدای تهخت زهر خالی نه ده ت بام
خه لتان و خه سته ی خاک و خونت بام	فدای تیب توق لاله سونت بام
فدای زه لیلی زام سهخت بام	فدای تروکه ی تاج و تهخت بام
فدای ایش ریش جهرگت چاکت بام	فدای مه پروان تاک و والت بام

فدای مار زهر باداوهرت بام
فدای فهر فهورج سووب ایوارت بام
نه شیروان نه ژاد فدای مامت بام
که کی کیانم داد که مهر لال تو
په ی سه ننگک تاشیم رو په ی لال پوشیم رو
فهرهاد ره نج وه باد چاپک رهوم رو
فهرهاد چین رو شای نه شاد رو
شیر شه جاعت شه هر پارم رو
سولتان سهره ننگک شاه خه سرهوم رو
په ی فهرهاد داد په ی په ریزم رو
قاتل که رره نو سهر تاخم رو
شادی خه سره داد نهو جهوام رو
په ی شاپورم رو په ی شهودیزم داد
په ی یارانم داد هام سهرانم رو
هانانام سهران هه ی داد هه ی بی داد
هانانی یوار هام سهرانم رو
که ی کاووس که ی که ی خه سرهوم رو
چه نو روی شاننا سیاستارم
دیده به دیده اینتیزاره وه
توغرای عهریضهش معه تهل ماندن
نهرو به سهر تورره ی توغراوه
چهم واری آواز چارچی ی پاشین

فدای فتح جهم دلاوهرت بام
فداخروسان نهلماس کارت بام
خه سره و من فدای زوخ زامت بام
هنی که ی وینوم دیده دیده ی تو
داخ دهر دتو که ی مشو به یاد رو
که ی که یان که ی که ی خه سره وه کو
ساسانم سابی شی وه بادرو
ته ختم به تالان تاجم ننگون بو
شیرین شه هیدبو نه نیشو به شاداو
خه رقه ی لال ویز زهر نیشام کو
به زیهت بار وه من فغان دفریادبو
شیرو به شادی به نیشوا جهنو
توقوم ننگوون بو پول په ریزاد
ناسور که فته زوخ زام هانو
شیروی غه زوب خوو نه نیشو به شاد
بی زارم جه ده ست ما جه رای به شو
فهریادم نه ده ست دهوران بی بو
یه چون نه قشی به ی آمانه چارم
به گله ران مدرات وه دیاره وه
شاپور نه نگوشتهش به قهلم به ندن
جویابی نگیهن بیو به لاوه
فدای سهفت بام سهفا سهف بین

شین و گرین و آواته خواری شیرین پاش مردنی خه سره و

ءله می سهختت بکیمان و دشاران
یه کام و کافر شه یثان نه راس شهرد
یه کی هه وای تهخت مرواری دارو
ئه و تیغه سینه ی توپاره کردن
هه کسی دهسته ش نه روی توشه ندن
ئه و کس تیغ نه روی سینه ی تو شه ندن
من جه دهمای تو شای که مهر لالان
سه رچل به په یکان جه رگم بدوزو
ئه و تیغه که جه رگک توپاره کردن
تا کهم بوجه ناو گشت عالم ده ننگم
کی بنیوم دهمای جو قه ی لال تو
سورمه پهری کی بکیشوم وه چه م
په ی چی سه رو گهرد توتیا نه بو
په ی چی زوام نه بو له ننگ لال
ملاو ناشوه هه ر تا کی تاوا
شیوه نه ش نه کرد هه تا که تاوان
ریشه که ند مه که ند دهسته ی زولف مرین
چه ند کردش شیون بیداد فهاد
جه دهمای زاری واوه یلای بی شو

په ی آوازه ی بهرز تازی سه واران
بهرد بنچینه ی نهوشیره وان که ند
بورق توناو توون وه که لله ش وارو
ئه ر نه بو منیش به و تیغه مردن
کافروای زهوق دنیاش نه دیده ن
بیخ بن چینه ی هورده زش که ندن
شهرت بو عمر ویم بدم به تالان
عمرم چون خهزان پایزا بریزو
منیش به و تیغه هه رمبو مردن
دهمای تو هیج کهس نوینو ره ننگم
وهمای بازو به ند بهسته بالی تو
هنی که روم وه بانوی حه رهم
جهسته م بی وه نهفت بوریا نه بو
په ی کی بدم سان سپای زولف و خال
زاری و شیوه نه ش بکه ردون یاوا
ندهمای شیوه ن شینی فراوان
چو پی مه کیلا نده و ره ی په رویز
دهمی په ی خه سره و ده می په ی فهاد
ره ستاخیز سهخت هاوارم هه ی رو

نارتنی خه سره و

ته ساسه‌ی سه‌فهر خه سره و کردن راس
شوست و شوشان کرد به‌رست گای ویشان
به‌ما جه‌رای سه‌خت مارای شینه‌وه
نیا شاوه‌ان چوار چوبی عود ساف
رای هات و نه‌هات آخرین شن
پیشا پیش ویش بی‌ووه یارو
واقف ته‌سرار خه‌زانه‌ی شاه‌بین
زمین زه‌بهر جه‌د روی زه‌مین پوشا
پوشیا به‌ره‌خت ریشه‌ی مرواری
داشان نه‌سهر کوم به‌حریان به‌ر
به‌شوق دانه‌شهم ته‌فروزه‌وه
لا‌قه‌ید جه‌خاس کستوو وهرده‌وه
په‌ینی چشمانن جه‌ده‌مای په‌رویز
دوودی زاریشان بکه‌ردون ویردان
کسی ریش مکهن مکهنده‌ش جه‌بیغ
مه‌دارن مگروان به‌زه‌لیله‌وه
هور گرتن پایه‌ی تابوت خه‌سره و
چاوه‌شان دوو‌بارش کوتا‌کرد شان
زایله‌ش نه‌چرخ هه‌فته‌مین و پرد
بردشان به‌خاک ویش سپردشان
قه‌ساس ههم به‌ده‌ست جه‌قدار سپردن
به‌ما جه‌رای سه‌خت زاری و شینه‌وه

سانی سهر هه‌نگان ایرانی ته‌ساس
به‌رسم و آداب به‌روی و ایشان
یاران هه‌رشان گرت یه‌وگرینه‌وه
جه‌باقی شه‌ودیز توندخیز پورتاف
واتن یه‌سه‌فهر آخرینه‌شن
ههرچی ته‌ساسه‌ی بزرگی دارو
مقدره‌بان‌ش چه‌کاره‌بین
هورگرتن کلید‌حوجره‌ی خاصه‌ی شا
تازه‌ی مهرکه‌بان خا‌سه‌ی دیاری
مایه‌ی قورتاسان جوقه‌ی تاووس به‌ر
کوتله‌ان به‌ره‌خت ته‌لاو ووزه‌وه
تازه‌که‌نیزان هون به‌ده‌سته‌وه
مواتن مه‌کند ده‌سته‌ی زولف‌دیز
په‌نجه‌ی کناچان شای چه‌م سیاوان
کسی به‌نا‌خون کسی‌شان به‌تیغ
خاسه‌غولامان سهر به‌نیله‌وه
سهر هه‌نگان به‌جه‌خت رونیان نه‌رو
وه‌کیلان جورعه‌ی ماتم وهرد شان
شیرین مه‌ند وه‌جا چینی داخوده‌رد
به‌رسم و آداب ورین، ورین‌کردشان
جه‌پهلوی فه‌ره‌هاد مه‌دف‌نه‌ش کردن
یاران هور‌کیلای به‌گرینه‌وه

دو دوش جه سینه چون مچهر جوشا
موات خه سره و کل به دهرده وه
روش کهر دوش ، شه مع کافور بی
شیرین جه یه کجا ، شاپور جه یه کلا
چو وه کارو نه رای بر ترسی و بیم
شیرین وات خه سره و به تاجت سهو گه ند
به کام ناکام جه وانیت سهو گه ند
به مهرگک فهرهاد غه ریم سهو گه ند
تا خاک گلکو گو شم کهر کهر
یه نیامی ویتان نیهن جه لاتان

به نهرم مهلاوان جوقه ی لال شا
سهر نیاوه بان سه ننگ سه رده وه
کهی هام راز نه و لهیل ده یجوری
ههر یه کپهی ویشان کهر دن وا وه یلا
بردشان به جای مهزل گای قه دیم
به رای جه حو کم ره و اجت سهو گه ند
به شهوق لالان زه مانیت سهو گه ند
به پشیوی بهخت پشیووم سهو گه ند
شهرتبو هه رای سهرم گلکو تهر کهر و
یانه من میو ، وه ههم سایه تان

شهرت بی حو جره ی کوچ میخنهت خانه ی دهر

خان خوم له تان ، شادیش بی به زهر
رو جه رو دهرهش زیآر مه بی درهخت به ریش ههم بی بهر مه بی

گوفتو گو کردنی شیرو له گهل شیرن دا

روژیک نشسته بی شیرن به مانم
په یا بهی دوست آهش مه کیشا
شیروی بهد کردار آرامش نه مه ند
خواجه کیانا شیروی ناحساو
که نزان چه نیش کهر دن آهو زار

دل دو ساخ دهست خهم آیین خهم
نهرم نهرم مهلاو نا جوقه ی بادشا
هیجران آما تهوان تا قهت سه ند
شیرنش آورد به ته عجیل تاو
تایاوان وه لای شیروی بهد کردار

چه شهرم شیرو سهروست نه دامان
نه کلیف که رد شیرن به تاخت رزگار
به هام نشینی نه کردهش قه نول
وات شیرن دونیا فانیهن فانی
مه شو نه ده مای شو نه مینی شو
مه رگس جی وه تر مردهش نه مردن
قوشچی باشیان چون سره و بییهن
جه مشید چینی جام جیهان بینت کوو
تینغ مه نوچه هر کینه خواست کوو
زیرینه که فشان جه رگهی توست کوو
مه رده به فریدوون خاوه نسد زورت کوو
زه ردی زه ریفی زال زه رت کوو
شیوهی سهر به نار لاله گونت کوو
هزم جهزم رهم گهی هسه روت کوو
کرد نال سمی ره خش و خشت کوو
به هرام به هر مهن نامه ورت کوو
هر به کی سپای سهر دیاری بی
شیر، بهور دوو ساخ که مه ند شان بی
سه دای ته پل شان گه ر دوون مه کرد گه
هوه گه رد ووش چه رخ عاقیبهت هیچن
دشمنن به گیان آدمی زاده
کهس زه ووق و نیاش وه سهر نه مردن
زنده مه ب و کار فیکر ویش گهرو

مدارا به وا شیرین خه رامان
سهر هورداشت نه جا شیروی گونه کار
شیرن دا جهواب به زاری و مه لول
شیرو شی وه لاش بهی عوزر وازی
دهس بشو نالان پشاره ی خه سره و
په بی خارت پشیوت که ردن
چه ند هزار شاهان جی دونیا شیهن
تاج که یومهرز کونشینت کوو
پابهی تاخت زهر هوشه ننگ شاهت کوو
زووحاک زه حاک فهره یدونت کوو
سه دای ته پل کوس سه لم و تورت کوو
سام نه ریمان صاحب فهرت کوو
کهی قوباد کوو کهی کاووست کوو
شای نه فراسیپ سپای نهوت کوو
پدیله تن کهوشی جهان به خشت کوو
دارا چیشهش کرد نه سکه نده رت کوو
ههر کهس نه جای ویش شه هریاری بی
ههر به کی چه ند دیو چه به ند شان بی
ههر به کی جه وهقت داوا داو شهر
هوه ته لیسیم سیجر پیچوایی پیچن
هوه سپای سبحان گهلی گوشاده
ههر به کی به ده ردی موته لا که ردن
مردهی مهرگک ویش به جا ماوهرو

حسره و من کوشتم پاری خال تو
منیش کرد قاتل خهسره و پهروز
وه مهیل و کرده بی سامان تو
خاتم به وصل بالای تو شاد بو

مه علوم بو جهلای بیم لعل تو
شهراری چون توفوی شوم بهرگک ریز
ایسته دست من وه دامان تو
فامم کم بیمین دل سوچیان پهی تو

وه لام دانهوی شیرین

بنچینهی شاهان صاحب ذات زور
چه تو زیاده تر کسی نه دارون
خاتم به وصل بالای مهو شادی
شهووان تا وه روز عهیش کارم بی
من مام چینی زوخ رامتان دورد
توول دست نیشانی گول باخچهی مهوی
پرده نشینان گشت به دست تون
بلان سه سه حرفن به تو نیازن
بلان ساریش بو هون گاز سهخته
تورای خهسرهوی به جامه باوزین
مه ساسهی پاپوش پهریش نه موندن
ههزار چند مهسپ یه دو کیشتن
سه داران ذات سهررداری کران
پوسش نه دهریای به حر نیل فهر
سه را سه ر جلام خه بهر دار کردی
دوودیدهی سورمه بهریت به کیشتم
شیرین جهسه کل شیرن غه زاله

شیرین وات شیرونه و ره سیدهی دوور
من سهرم به نندن وه په ردهی دهرون
مهول دل دو ساخ مهیل فهرهاد بی
نه دهمای فهرهاد خهسره و یارم بی
مهو به جه پرو زور فهلهک کوچهش کرد
ههلبهت تو وارث تهختی خهسرهوی
وولات و اقلیم خهزینهی مه دفون
ههرچی مواچی مه مرت ممتارن
اول سهرت بو تا چه ندی وهفته
دوو ههم به مهدهب پرو پی وه رین
سه بهم مهی شیرو ههرچی فرزه نندن
تومز تو شهودیز پهری چیشتن
به گک لهران به گه نج ویت راری کران
تهلای دست مه فشار گه نج باد آور
ههر وهقت اقرارم به جا آوردی
شهرت بو فهزله به نندن نه دیشتم
هوبم بکم وه بوک من چارده سهاله

خو کوژتی شیرن له سهر گلکوی خه سره و

اول لیوه بی فیشتر بی لیوه
چم پهری وه عدهی شیرن آماده
عهزم مهزار کرد شوخ دل آرام
تا یوا وه قهر فهرهاد خه سره و شا
شیرن شیوه نهش ته مامه نهوجا
جه پیش خه سره و روحهش ته سلیم کرد
دیشان که شیرن ته سلیم کرد جان
ساتی سهر سام بی جه نه و تهخت گاه
کردن اهالی ته مامی عه بیان
هفت ماهی شاهی شیرو جه دنبا

شیرو چه رازان شای شیرن شیوه
ههرچی شیرین وت بهجا آورده
چل روژ وه عدهی شیرن بی ته مام
روخسه ت خواست نه و رو و روی نیازا
خه ده مه و غلام جه بیرون دا
زه هر هه لاهیل شیرین نوشهش کرد
پهس دوو سه ساعات غلامان آمان
خه بهر بیردشان وه لای شیرو شاه
دهرین فهرهاد خه سره و ده فنشان
شیرو هم به زهر هه لاهیل کوژیا

199

۹۹
شیرین و فدرهاد

به گوردی

۱ - نشرده ده‌انگی گیتی

۱۹۴۶

چاپخانه‌ی معارف - بغداد

